

KARLOVSKÝ ZPRAVODAJ

ZIMA 2019 | Vydává Obecní úřad ve Velkých Karlovicích | www.velkekarlovice.cz

Vážení a milí spoluobčané,

první prosincovou neděli započal advent - čas příprav na Vánoce. Přeji Vám jménem Zastupitelstva obce Velké Karlovice jeho klidné prožití a zároveň Vám přeji krásné a ve svátečním duchu prožité Vánoce, hodně zdraví, životní pohody a rodinného štěstí v novém roce 2020.

Na svatého Mikuláše byl již tradičně rozsvícen vánoční strom na zahradě mateřské školy s doprovodným programem, tentokrát s finanční podporou energetické skupiny ČEZ na zakoupení nového vánočního osvětlení. Následně se rozzářil i vánoční strom v údolí Leskové, který tradičně připravují místní hasiči. Obě společenská setkání měla příjemný a přátelský průběh, pomohla navodit předvánoční atmosféru, jen čert s andělem a Mikulášem si museli pospíšet, aby obě akce stihli.
Miroslav Koňářík

V Jezerném bezpečněji

22. listopadu 2019 jsme zkolaudovali a uvedli do provozu osvětlenou cyklistickou stezku pro smíšený provoz (chodci, cyklisté) v údolí Jezerné. Výstavbu jsme zahájili v červnu minulého roku a generálním dodavatelem stavby byla firma STRABAG a. s., která zvítězila v podlimitní veřejné zakázce. Nabídku do soutěže podalo 6 stavebních společností. Hodnotící komisi byla vybrána nejlevnější cenová nabídka. Investiční akce pod názvem „Cyklostezka Velké Karlovice – Jezerné“ se skládá z těchto stavebních objektů:

- cyklostezka	18 493 tis. Kč
- zárubní zeď	491 tis. Kč
- zpevnění svahu pod kapličkou	4 106 tis. Kč
- opěrná zeď z drátokamenných košů	1 993 tis. Kč
- vedlejší a ostatní náklady	853 tis. Kč
- sjezdy na cyklostezce	1 037 tis. Kč
- dopravní značení	324 tis. Kč
- veřejné osvětlení	2 644 tis. Kč
- chodník a nástupiště	5 011 tis. Kč
- lávka přes potok Jezerné	3 834 tis. Kč
- účelové odvodnění komunikace	7 746 tis. Kč

Stavba chodníku s cyklostezkou byla podpořena na základě žádosti Státním fondem dopravní infrastruktury České republiky ve výši 16 683 tis. Kč a z Integrovaného regionálního operačního programu v rámci projektu Zvýšení bezpečnosti dopravy ve Velkých Karlovicích-realizace veřejného osvětlení částkou 1 306 tis. Kč. Přejeme Vám, vážení spoluobčané, příjemnou a bezpečnou chůzi, nebo jízdu na kole. Budte k sobě, prosím, ohleduplní a pozorní.

Bezbariérové nástupiště,

na zastávce vlaku –Velké Karlovice, zastávka vybudovala Správa železniční a dopravní cesty Olomouc nové bezbariérové nástupiště v délce 90 m. Je situováno ve východní části zastávky tak, že vlak stojící na kolejích již nebrání průjezdu automobilů po komunikaci do Pluskovce. Přejezd byl snížen o 10 cm a v jarních měsících bude osazen závorou.

Miroslav Koňářík

SAZBY POPLATKŮ ZA SVOZ KOMUNÁLNÍHO ODPADU V OBCI VELKÉ KARLOVICE V ROCE 2020:

**Zastupitelstvo obce Velké Karlovice na svém zasedání dne 28. 11. 2019 schválilo
úpravu místního poplatku za svoz komunálního odpadu takto:**

- a) Fyzická osoba s trvalým pobytem.....600,- Kč
- b) Fyzická osoba, která má ve vlastnictví stavbu určenou
k individuální rekreaci, byt nebo rodinný dům, ve kterých není hlášena
k trvalému pobytu žádná fyzická osoba.....600,- Kč
- c) Dítě s trvalým pobytem 6-15 let:..... 300,- Kč
- d) Každé třetí a další dítě v rodině ve věku 6-15 let:200,- Kč
- e) Studující mládež ubytovaná mimo obec (internát, kolej):250,- Kč
- f) Osoby s trvalým pobytem v domech mimo svozová místa (samoty)..... 250,- Kč
- g) Děti ve věku 6 -15 let s trvalým pobytem v domech mimo svozová místa..... 140,- Kč
- h) Každé třetí a další dítě v rodině s trvalým pobytem v domech
mimo svozová místa (samoty) ve věku 6-15 let..... 80,- Kč
- i) Studující mládež ubytovaná mimo obec (internát, kolej) s trvalým
pobytem v domech mimo svozová místa (samoty).....140,- Kč
- j) Poživatel starobního důchodu s trvalým pobytem v obci530,- Kč
- k) Poživatel starobního důchodu s trvalým pobytem v domech
mimo svozová místa (samoty).....230,- Kč

**Poplatek za svoz odpadu můžete uhradit bezhotovostně
na č. ú. Obce Velké Karlovice 176 531 2369 / 800.**

**O sazbě poplatku a variabilním symbolu se předem informujte
na telefonním čísle 571 422 423.**

Jubilanti za IV. čtvrtletí 2018

Vlasta Poláchová	František Valigura	Stanislav Šupák
Václav Holčák	Alžběta Mihoková	Vratislav Dorňák
Františka Kováčová	Jaromíra Mužíková	Miroslava Mikulová
Danuška Frydrychová	Pavel Bukovjan	

Všem srdečně blahopřejeme!

IC Velké Karlovice a muzeum

26. 12. 2019 od 16:00 hod. – **Štěpánské koledování**
s Karlovjankami a dětmi ze ZŠ, kostel Panny Marie Sněžné
do 2.2. 2020 **Výstava betlémy**
do 12.4. 2020 **Výstava Valašská krajina**
24. 1. - 25. 1. 2020 – **Karlovská 50**
8. 2. 2020 – **Autorská výstava Veroniky Koňářkové**
29. 2. 2020 v 19:00 hod – divadelní premiéra - **Jedenácté přikázání**
8. 3. 2020 - Dětské divadelní představení, kinosál U Potockých
14. 3. 2020 v 19:00 hod – opět divadlo - **Jedenácté přikázání**

Program IC Zvonice

prosinec 2019 - březen 2020

do 15.1.2020 Výstava loutek a dřevořezb
28.12.2019 Vánoční zpívání s **Cm Soláň**
4.1.2020 Novoroční koncert - **Zvonky dobré zprávy**
18.1.2020 Výstava fotografií Marian Béreš
29.2.2020 Beseda se zajímavým hostem
14.3.2020 Výstava **Josef Bartoloměj Král**

Z Ateliéru Hofman

Milí karlovští občané,

blíží se konec roku a s ním i bilancování. Domnívám se, že tento rok byl z našeho pohledu velice úspěšný. Výstavou Františka Podešvy a vydáním knihy jsme uzavřeli významnou kapitolu Kruhu přátel Karla Hofmana. Je čím dál náročnější shánět sponzory pro vydání takových publikací. Bylo by velmi pozitivní, kdyby se nám podařilo kruh uzavřít vydáním knihy posledního ze čtyřky Soláňských malířů, a to Janem Kobzáněm.

Výstava paní Ivy Hüttnerové byla velmi úspěšná, přišli i takoví karlovští občané, kteří za léta trvání galerie tady nebyli, ale výstavu za účasti autorky si ujít nenechali.

Zimní expozici jsme otvírali 16. listopadu se dvěma autorkami, které žijí v Praze. Milena Těhničková – obrazy a Petra Gothardová – keramika. Na své si přijdou i milovníci andělů z různých materiálů. Kromě andělů na Vás čeká čertovská kolekce od paní J. Všeťákové. Věříme, že budete s naší nabídkou spokojeni a třeba si u nás i vyberete krásné a neobvyklé dárky

Velmi pozitivní je nová horní příjezdová cesta k našemu ateliéru, za což děkuji Obci Velké Karlovice a Hutisku Solanec.

Závěrem bych Vám popřála krásné a veselé Vánoce a všechno dobré v novém roce.

Poděkování

Rok se chýlí ke konci a já bych chtěla tímto poděkovat za pomoc a spolupráci v roce 2019 a povínšovat do r.2020 zdraví, štěstí, lásku, to jsou veličiny, které se nedají koupit - panu starostovi M. Koňářkovi, panu místostarostovi J. Jurečkovi a všem zaměstnancům obecního úřadu, dále Jiřímu a Kubovi Podešvovým, děvčatům ze Zvonice, Informačního centra a Karlovského muzea, Jožkovi Korytářovi, chlapcům z horské služby, hospodě na Čartáku, Renatě Holčákové z knihovny, paní Jitce Ryplové a všem ostatním.

Marcela Vajceová

Podzimní vítání patnácti nových občánků na Obecním úřadě Velké Karlovice

Vážení uživatelé, vážení občané,

v poslední době jsme jako organizace, nebo prostřednictvím informování z obecních úřadů, zaznamenali opakující se počet situací, kdy jsou i našim uživatelům nabízeny, nebo i poskytovány služby, naplňující znaky sociálních služeb ve smyslu zákona o sociálních službách, přičemž tyto subjekty (právnícké či fyzické osoby) nemají zákonné oprávnění k poskytování sociálních služeb dle ustanovení § 78 odstavce 1, zákona o sociálních službách.

Z uvedeného ustanovení § 78 a z ustanovení § 83-85 zákona o sociálních službách však jasně vyplývá, že s výjimkou specifických případů, lze sociální služby poskytovat výhradně na základě zákonem stanoveného oprávnění k poskytování sociálních služeb – tj. na základě registrace sociální služby.

Subjekty, které jsou oprávněny poskytovat sociální služby, jsou uvedeny, ve veřejně přístupném registru sociálních služeb:

http://iregistr.mpsv.cz/socreg/hledani_sluzby.do?SUBSESSION_ID=1574672731841_1

V České republice nelze poskytovat sociální služby bez oprávnění k jejímu poskytování. **Poskytovatel, který není oprávněn k poskytování sociální služby, dle ustanovení § 78 odst. 1, zákona o sociálních službách, popř. v souladu s § 85 téhož zákona, a přesto poskytuje služby, které svým charakterem a podmínkami připomíná poskytování sociální služby, jedná tak v rozporu se zákonem.** Tímto svým jednáním se subjekt dopouští nejen **potencionálního ohrožení uživatele** takové služby (např. takovému uživateli **může být odejmut úřadem práce příspěvek na péči**, neboť taková dávka nesmí být využita k úhradě péče, pomoci nebo služby, která není poskytována v souladu se zákonem o sociálních službách), ale též takový subjekt se dopouští **přestupku dle ustanovení § 107 zákona o sociálních službách s pojením s pokutou až do výše 2 000 000,- Kč.** Dále je vhodné uvést skutečnost, že sociální služby, ani jinou činnost obdobného charakteru, nelze vykonávat ani na základě živnostenského oprávnění.

Možná, že stejně jako my, si kladete otázku, proč dané subjekty nepožádají o příslušné oprávnění, aby mohli pečovat o všechny, kteří ve své nepříznivé situaci potřebují pomoc druhé osoby? Pokud si právnícká nebo fyzická osoba **odmítá nebo není schopna oprávnění k poskytování sociální služby zajistit**, tak jak zákon vyžaduje a jak jej ošetřuje zákonné oprávnění, pak **takový subjekt v podstatě odmítá nebo není schopen přijmout a zaručit se alespoň za minimální kvalitu a zabezpečit tak potřeby svých klientů na skutečné zákonné a veřejnosti požadované úrovni.** To že stát dbá, aby služba byla poskytována výhradně registrovanými subjekty má své velké opodstatnění. Osoba, která službu potřebuje, by měla mít garanci, že vždy dostane službu, která zaručuje minimální standard úrovně péče a podpory, upravuje podmínky pro prostředí služby, hygienické nároky, personální obsazení, požadavky na odbornost personálu, hájí práva a zájmy uživatelů, jasně určuje maximální úhradu za služby aj. a především, všechny tyto podmínky stát průběžně kontroluje.

V této věci jsme již informovali Krajský úřad ve Zlíně – Odbor sociálních věcí, kde paní Mgr. Samiecová, potvrdila, že v podobných záležitostech již požádali MPSV ČR – o stanovisko. V případě dotazů a objasnění k této problematice jsou vám i na Oboru sociálních věcí KÚ Zlín plně k dispozici.

Na závěr bychom rádi zdůraznili, že zajišťování sociálních služeb lidem v nepříznivé sociální situaci je dle ustanovení § 92 zákona o sociálních službách v působnosti obecního úřadu obce s rozšířenou působností, kde je možné směřovat případné požadavky občanů v nepříznivé sociální situaci. Využijte prosím všech dostupných prostředků, jak si ověřit, zda právě vámi vybraný subjekt skutečně poskytuje sociální službu, kterou potřebujete a máte tak záruku, že se vám dostane kvalitní a zaručené péče, vždy, kdy budete potřebovat.

Ing. Danuše Martinková

Cena Charity ČR za rok 2019 pro Danuši Martinkovou – BLAHOPŘEJEME!

Radujeme se společně s naší paní ředitelkou Danuší Martinkovou, která 31. 10. 2019 v Obecním domě v Praze převzala prestižní ocenění pro všechny, kteří působí v pomáhajících profesích v rámci Charity ČR.

Všech jedenáct letošních oceněných má jedno společné - svoji profesní dráhu zaměřili na pomáhání jiným lidem. Jejich konání směřuje k těm, kterým život postavil do cesty nejrůznější překážky, a bez pomocné ruky někoho dalšího by se skutečně neobešli. Ocenění byli nominováni svými kolegy a nadřízenými za svoji činnost, za svoje skutky a za svůj přínos nejen pro organizaci, ale i pro uživatele a společnost. To vše s konečným souhlasem místního biskupa.

Již více než 20 let působí paní ředitelka v Charitě Nový Hrozenkov a my věříme, že si za svou obětavou a nelehkou práci zaslouží ze srdce poděkovat. Vždyť spolu s pracovníky tady na valašských kopečkách zajišťovala komplex služeb, který je v jiných regionech spíše raritou. Každý den do své práce vkládá velký kus sebe a my jí přejeme, aby jí její nasazení, odbornost a srdce na pravém místě ještě dlouho vydrželo. Ještě jednou gratulujeme!

Za všechny pracovníky
Lenka Vráželová

Poradna Svaté Rity

Dotaz: pečuji o svoji nemocnou maminku a chci se zeptat, zda má nárok na nějaké sociální dávky.

Dobrý den, určitě Vaše maminka má nárok na dávky. Těch dávek je více, dnes začneme příspěvkem na péči, a v příštích Charitních listech budeme pokračovat.

Příspěvek na péči

Na příspěvek na péči má nárok osoba, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá péči o svou osobu a je závislá na pomoci jiné osoby.

Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění pomoci, která může být poskytována prostřednictvím sociálních služeb, nebo jiných forem pomoci (např. rodinnými příslušníky) při zvládání základních životních potřeb.

Příspěvek je poskytován na základě zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v platném znění a Vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů.

Nárok na příspěvek má osoba, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb. Tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče, nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb podle § 85 odst. 1 téhož.

Při posuzování stupně závislosti osoby se hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost.

Výše příspěvku na péči

I. stupeň PNP - 880,- Kč měsíčně

II. stupeň PNP - 4 400,- Kč měsíčně

III. stupeň PNP - 12 800,- Kč měsíčně

IV. stupeň PNP - 19 200,- Kč měsíčně

O příspěvku rozhoduje krajská pobočka ÚP ČR a tyto stupně závislosti se hodnotí podle počtu základních životních potřeb, které tato osoba není schopna bez cizí pomoci zvládat.

Řízení o příspěvku na péči

Řízení o přiznání příspěvku na péči se zahajuje na základě písemné žádosti podané na tiskopisu předepsaném ministerstvem na příslušné pobočce Úřadu práce.

Pro naši oblast je to od Velkých Karlovic po Halenkov vč. na ÚP v Karolině a od Huslenek pak na ÚP ve Vsetíně.

Po podání žádosti provede Krajská pobočka Úřadu práce (sociální pracovník) pro účely rozhodování o příspěvku nejprve sociální šetření, při kterém se zjišťuje schopnost samostatného života osoby v jejím přirozeném sociálním prostředí. Následně krajská pobočka Úřadu práce zašle příslušné okresní správě sociálního zabezpečení žádost o posouzení stupně závislosti osoby. Při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb (praktickým lékařem) a z výsledku sociálního šetření.

Na základě tohoto posudku pak krajská pobočka Úřadu práce vydá rozhodnutí o tom, zda se příspěvek na péči přiznává a v jakém stupni závislosti či nikoliv. Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat. Odvolání se podává prostřednictvím úřadu, který napadené rozhodnutí vydal, o odvolání pak rozhoduje MPSV.

Výplata příspěvku na péči

Příspěvek na péči se vyplácí měsíčně, a to v kalendářním měsíci, za který náleží. Příspěvek na péči vyplácí krajská pobočka Úřadu práce, která je příslušná k rozhodování o příspěvku. Příspěvek se vyplácí převodem na platební účet určený příjemcem, nebo poštovním poukazem.

Pro větší srozumitelnost jsem vynechala paragrafy a další podrobnosti v zákonu uvedené.

Eva Slováčková,
sociální pracovníce

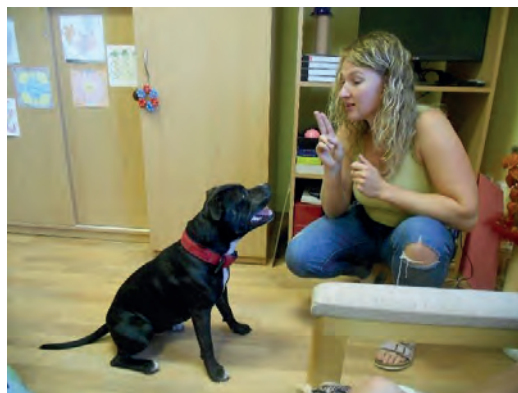
Pes - přítel člověka v každém věku

V posledním době začali do Denního stacionáře Slunečnice, Domu pokojného stáří i na Odlehčovací službu častěji docházet canisterapeutičtí psi. Jsou to speciálně vycvičení psi, kteří po dlouhém tréninku složí zkoušky a mohou pak docházet pomáhat potřebným, zpravidla uživatelům sociálních služeb. Pro mnohé seniory je silné už jen to, že mohou být se čtyřnohými kamarády v kontaktu, pohladit si je, vidět je. Psi jsou vytrénováni v takových cvičích, aby mohla probíhat interakce mezi nimi a uživateli, aby se například senioři rozpohybovali, cvičili motoriku, rozptýlili se a cítili bezpodmínečné přijetí. Pejsci chodí i za klienty ležícími na lůžku – lehnou si k nim, zůstávají s nimi v kontaktu prakticky bez pohnutí a zahřívají je svým tělem.

Projekt pod názvem *Pes – přítel člověka v každém věku* mohl být realizován i díky spolufinancování Zlínským krajem.

Děkujeme fenkám Abby a Enny i jejich psovodům.

Mgr. Vojtěch Petroš, vedoucí Denního stacionáře Slunečnice

Provozní doba obecního úřadu během svátků:

pondělí 23. 12. až čtvrtek 26. 12. 2019 zavřeno

pátek 27. 12. 2019 7.00 – 11.30 12.00 – 13.30

pondělí 30. 12. 2019 7.00 – 11.30 12.00 – 16.30

úterý 31. 12. 2019 zavřeno

středa 01. 01. 2020 zavřeno

od 2. 1. 2020 otevřeno standardně

Plesy ve Velkých Karlovicích

v roce 2020

18. 1. 2020 – **Myslivecký ples**, hotel Galík

25. 1. 2020 – **Ples KDU ČSL**, Restaurace U Muzea

22. 2. 2020 – **Valašský bál**, hotel Galík

KARLOVSKÝ TROJLÍSTEK INFORMUJE

„Po jaru je vždýcky léto, podzim po létu, a nežli se nadějeme, zima už je tu...“ Tato písnička oznamuje nejen příchod zimního času, ale také nedávno motivovala děti ze třídy Berušek při povídání o ročním období. Vraťme se ještě na chvíli k podzimu a zavzpomínejme si, co jsme společně s dětmi prožili.

Děti ze třídy Motýlků vystoupily se svým kulturním programem na Dětském valašském bále, který byl inspirovaný podzimní úrodou na Valašsku. Trnek se letos moc neurodilo, zato jablíček bylo dostatek. A tak děti nelenily a upekly si voňavý jablečný štrúdl, který s velkou chutí snědly. Zbývající jablíčka spolu se suchým pečivem donesly zvířátkům z jelení obory v Miloňově. K podzimu neodmyslitelně patří i vítr, který jsme patřičně využili při pouštění draka na kopci za školou. Zda bude větrno a dráček poletí, nám předpověděly děti ze třídy Včeliček při hře na meteorologa. A jakmile ohlásily přeháňky, vzaly si děti do rukou deštníky, s nimiž si zacvičily.

S příchodem prvních zimních vloček přivezl kočár s dvojspřežením Mikuláše se dvěma anděly. A co čert? Ten prošel pekelnou bránou v našem sklepě. Nejdříve hlasitě zahartusil, ale Mikuláš ho po chvíli zklidnil. Aby si odčinil to hubování, doprovázel andělský zpěv hrou na čertovskou kytaru. Po vypuštění balónků s přáním do světa rozsvítil Mikuláš náš vánoční strom. Díky sponzorskému příspěvku firmy ČEZ a díky Obci Velké Karlovice dostal smrk na naší školní zahradě nové vánoční osvětlení, které šíří sváteční atmosféru do širokého okolí. Chtěla bych poděkovat kočím panu Jiřímu Gáškoví a Zdeňkovi Gáškoví, kteří přivezli Mikuláše, panu Jiřímu Podešvovi a Jakubovi Podešvovi, kteří ztvárnili Mikuláše a čerta, Adélce Mužíkové a Natálce Mužíkové, jež nás okouzily svým andělským zpěvem. V neposlední řadě také panu Petru Slovákovi, který v mrazivém počasí zahříval svými vánočními nápoji děti i dospělé.

V tvořivých dílnách jsme si spolu s rodiči vyrobili vánoční ozdoby a přáníčka. O adventu si děti povídaly i v místní knihovně s paní Renatou Holčákovou, kde děti nakreslily pro Ježíška obrázky jejich vysněných dárečků.

V příští polovině školního roku nás čeká mnoho aktivit spojených s projektem „Kvalitní předškolní vzdělávání ve Velkých Karlovicích II“ v rámci Operačního programu pro výzkum, vývoj a vzdělávání. Využijeme podporu v oblasti polytechnického vzdělávání prostřednictvím realizovaných projektových dnů a v oblasti profesního rozvoje dvou pedagogických pracovníků. Součástí je rovněž realizace odborně zaměřeného setkávání s rodiči za účasti externího odborníka na téma týkající se usnadnění přechodu dětí do základní školy.

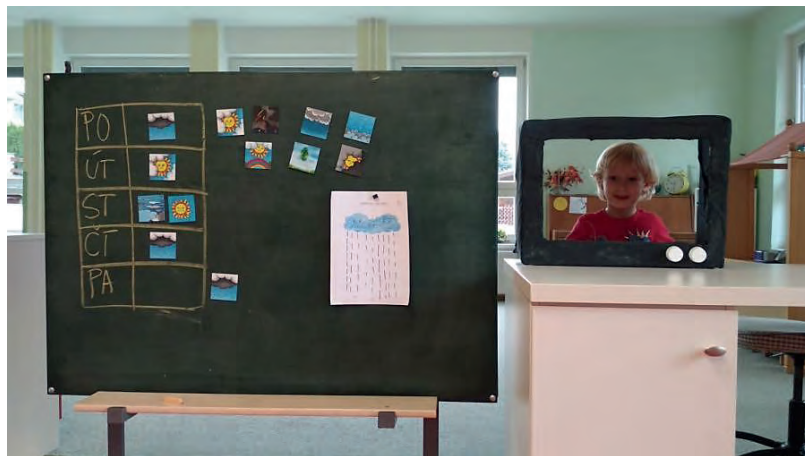
Na závěr bych všem čtenářům a jejich rodinám chtěla za celý kolektiv mateřské školy popřát klidné prožití vánočních svátků a v novém roce hlavně pevné zdraví, mnoho štěstí a lásky, která zahřeje i v těch nejmrazivějších dnech.

Jana Maňáková

Od podzimu až do adventní doby se v naší školce stále něco děje. Pouštění draků, předpověď počasí v televizi, když prší, vezmeme si deštníky abychom nezmokli.

V prosinci jsme rozsvítili vánoční strom, přišel Mikuláš se svou družinou a končíme zatím vánočními dílničkami. Pokračování v příštím čísle.

Neznámí - známí vojáci z Javorníků

Na podzim roku 2017 vyšla ve vydavatelství Magnet press Slovakia s. r. o., Šustekova 8, 851 04 Bratislava kniha „Poslední výstřely“, jejímiž autory jsou Milan Kopecký a Petr Sehnálek. Oba autoři v knize popisují bojovou cestu I. československého armádního sboru v SSSR v květnu 1945, která vedla přes řeku Váh, hřebeny Javorníků do údolí Vsetínské Bečvy, tedy i přes naši obec Velké Karlovice. Na stránce 33 výše zmíněné knihy je uvedeno 23 jmen mužů, kteří padli či později zahynuli na následky zranění, která utrpěli 2. a 3. května 1945 během bojů v pohorí Javorníky. Tři z nich byli pak 5. května 1945 za velké účasti místních občanů pochováni na našem hřbitově. Byl to voják Andrej Rabčan, třicetiletý rodák z Drabska u Brezna a dva neznámí vojáci, jak stojí psáno na jejich náhrobních deskách.

Ve Hřbitovní knize naší farnosti, která je uložena na obecním úřadu, je ke třem padlým vojákům 3. května 1945 pod hřebenem Javorníků zapsáno následující:

„Opis protokolu sepsaného na obecním úřadě v Malých Karlovicích dne 4. května 1945 v záležitosti sebrání padlých vojáků československé armády na hranicích československých na hřebenu Javorníků ze 3. na 4. května 1945.

Na příkaz kapitána úderního praporu, který dne 3. před půlnocí přecházel přes Javorníky dolů údolím Pluskovec Mal. Karlovicemi do Velkých Karlovic, vyslána byla skupina místních občanů na hřebeny Javorníků, aby snesli padlé vojáky. Byli nalezeni 3 u obranných posic pod hřebenem Javorníků směrem k Papradnu, pod Pastuchou.

Popis padlých:

- 1. Silnější postava vyšší, upracované ruce. Hlava roztržštěná. Dle známek byl to asi cikán. Jinak při prohledání mrtvoly nebylo nalezeno ničeho kromě krabičky zápalek. Hlava zabalena v celtě.*
- 2. Postava menší, slabé konstrukce, ve tváři černě zarostlý s krátce přstříženými vousky. Oděn byl do letního vojenského stejnokroje. Má ránu v prsou, podle známek asi střepinu granátu. Na nohou měl vojenské krátké ovinovačky a civilní vlněné zelené punčochy. Padlý byl bez pláště a měl při sobě kousek chleba.*
- 3. Postavy střední, hladce oholení, špičatý nos. Oděn v českoslov. uniformu. Bylo u něho nalezeno: Modlitební knížka v kožené vazbě. Na prvních stránkách je razítko „Alex Blagatinský, knihovna Banská Bystrica, Horné námestie č. 11. Nad razítkem je nějaký nečitelný podpis. Knižka nachází se v kanceláři obecního úřadu. Je střelen zezadu do boku. Pohřeb bude vystrojen z obecního úřadu v sobotu dne 5. května 1945.*

Zápisu a ohledání mrtvých byli přítomni Josef Petřek, obecní tajemník, Michal Kalus, Ladislav Dohnal a Macháček Jan. Padlé posbírali a přivezli Jan Bartošek a Josef Bartošek. Malé Karlovice dne 4. května 1945. Podpisy v. r.“

Během pátrání v mnoha archivech se autorům knihy „Poslední výstřely“ podařilo dohledat jména „našich“ dvou neznámých vojáků, kteří padli 3. 5. 1945 při osvobození naší obce. Jsou jimi vojáci

Rudolf MIKO a Ludvík SOMOŠI, příslušníci 3. čs. brigády, 4. praporu.

Snad se po 75 letech podaří vrátit oběma mužům jejich jména na hrobové desky i na desku památníku na Ztracenci, od jehož zbudování letos uplynulo již půl století.

Marie Mikulcová

Několik otázek k další zimní sezóně

Tento příspěvek píšu 7. prosince 2019, předešlé dvě noci mrzlo, a ačkoliv bych se měl radovat z toho, že mrzne, což v tuto roční dobu má a přírodě i člověku to prospívá, moje pocity jsou smíšené.

Už dvě noci se totiž po kopcích a údolích rozléhá nepřetržitý hukot sněžných děl, připravujících naše hory na další zimní sezónu. Každoročně mě napadá několik otázek, na které bych rád znal odpovědi – anebo bych alespoň rád věděl, zda tyto otázky napadají i někoho jiného:

Jak je možné, že tak hlučné stroje mohou být v provozu 24 hodin denně? Vyhovuje hluk, který vydávají, hygienickým normám? Neumím si představit, že bych jako podnikatel v jiném oboru chtěl například v obci vybudovat fabriku, která by vydávala stejný hluk, byť třeba jen v létě. Proč i pro tuto činnost neplatí třeba vyhláška o dodržování nočního klidu? Nepřijde mi normální, že ačkoliv bydlím v chráněné krajinné oblasti, v horách a na samotě, všechny mrazivé dny v roce jsem nucen poslouchat takový hluk. Jaký dopad má asi na zvířata a na přírodu vůbec? Nevolám po zákazu zasněžování – chápu, že v současné době je to z pohledu provozovatelů vleků nezbytná věc, ale šťve mě, že k němu dochází bez jakýchkoliv pravidel. Nebylo by třeba vhodné, mít sněžná děla spuštěna jen v určité denní a večerní dobu, a ne po celou noc? Ano, v noci mrzne nejvíce, ale to se už asi nedá nic dělat...

A jakmile budou svahy zasněženy, rozsvítí se nad nimi stovky světel pro noční lyžování. Asi by mi nevadilo, kdyby svítila řekněme do 10 hodin večer, ale září celou noc, kdy se svahy zřejmě upravují. Proč musím na takovém místě, na kterém žiji, v noci zatahovat závěsy? Myslím, že problematika světelného znečištění je dostatečně známá, ale zatímco jinde se proti němu intenzivně bojuje, tady, na místech, kde by snad měla být v noci samozřejmostí, se svítí úplně bez omezení.

Jako by světla a hluk sněžných děl nebylo dost, vytáhnou mnozí v zimě z garáží sněžné skútry a čtyřkolky a jedou se prohánět po sněhových pláních. Navíc se skoro zdá, že vrstva sněhu v jejich očích vytvořila nějakou novou krajinu, kde například už neplatí, že každá louka a les někomu patří – a přitom ne každý majitel je rád, když se jeho pozemky promění třeba v závodní dráhu pro sněžné skútry.

Samozřejmě už slyším hlavní argument těch, co se mnou nesouhlasí: Všechno se dělá pro turistiku. Turisté, lyžaři, lidi na skútrech nás přece živí, bez nich bychom nebyli ničím a je tedy třeba pro ně dělat možné i nemožné... Zdá se mi ale, že tento pohled je příliš jednostranný. Není na čase zamyslet se také nad hodnotou zdravého, krásného a klidného životního prostředí? Vždycky jsem měl zato, že určité nepohodlí a nevýhody života tady jsou bohatě vyváženy tím, že žiji na jednom z nejkrásnějších míst, jaké znám. Domnívám se, že zájmy turistického průmyslu na jedné straně a zájmy moje a všech podobně smýšlejících na straně druhé jsou minimálně stejně relevantní a k oběma by mělo být přistupováno se stejnou mírou porozumění.

Byl bych rád, kdyby se tyto řádky staly příspěvkem do debaty o problémech, o kterých se podle mě už opravdu musí začít vážně diskutovat.

Josef Adam

Dovolujeme si uveřejnit dopis od Ing. Miroslava Gromnici, dr.h.c., který zaslal obecnímu úřadu.

Dobrý den. Již 50 let jsem zpravidla o prázdninách, obyvatelem vaší krásné, velikánské vesnice, která mi svojí malebností a zejména dobrými, pracovitými a svéráznými lidmi učarovala a kam se rád vracím, abych se zde setkal se svými letitými přáteli. Žel, s mnohými jsem se již rozloučil ve vašem krásném kostelíku a příležitostně jim jdu zapálit svíčku, postát u hrobu a zavzpomínat na doby, které jsou nenávratně pryč.

Dovolil jsem si exkurz do minulosti i přítomnosti nejkrásnějších svátků v roce Vezměte tuto studii jako malilinkou splátku dluhu, který vůči Velkým Karlovicím cítím a určitě mám. Děkuji.

Vánoce ve Velkých Karlovicích

Bývaly veselé i smutné, bohaté i chudé. Lidé bilancovali uplynulý rok, kdo zemřel, kdo se narodil, zda se „urodilo“ nebo byl bídný rok. Hospodáři odkládali těžce vydřené peníze za práci v lese, nebo utržené za prodaný dobytek, ženy pak za máslo, vajíčka, sušené houby nebo dětmi nasbírané borůvky, ostružiny či maliny, aby oslava Vánoc byla nejkrásnějším obdobím roku. Pokud to bylo možné, tak něco upytlačili, a to i za cenu přísných trestů, v bohatých honitbách, jinak vyhrazených jen pro církevní nebo panské hodnostáře.

Tajemství svátků vánočních působilo pochopitelně nejvíce na děti. Spolu s nástupem zimy a přibývajícím sněhem, který předznamenal přicházející Vánoce, ubýly dětem některé povinnosti v chalupě či hospodářství, a naopak přibýly radosti. Nastává čas adventní. Člověk se měl zřící bohatosti jídla, jakýchkoliv zábav, tancovaček, veselých muzik, chlapi i o trochu méně chodívali do hospody, byť ne vždycky drželi v tomto směru půst. A půst vlastně vrcholil na Štědrý den. To byl pro tehdejšího člověka obyčejný pracovní den, byla to pouze příprava na největší svátek tohoto vánočního cyklu, na svátek Božího narození 25. prosince. 24. prosince se postily i děti, pak měly vidět za pecí zlaté prasátko. Vařilo se postní jídlo, zpravidla hrách nebo fazole. Upekli se sváteční chleba, který ležel pod plátnem v ošatce až do svátku sv. Štěpána a pak jej hospodář načal. Paticku dostal dobytek, aby byl zdravý a plodný, ostatní pak domácí. V chudých horských chalupách někdy ani na ten sváteční chleba nebylo. Proto bylo určitou výsadou dětí z těchto chalup, chodit po koledách a z přinesené koledy doplnit Vánoční stůl. Pokud bychom se vrátili v čase na konec 18. století, pak by v těch jizbách byla jenom jednoduchá jedlová větev, která mohla být zdobena třeba červenými pentličkami.

V druhé půlce 19. století se dostával do chalup i stromeček. A protože jizby byly malé, tak se stromečky pověsily k trámu, takže nebyly na zemi, a zdobily se tím, co měli lidé zpočátku po ruce, co třeba uměly vyrobit děti, nebo „staříčci“. Byly to papírové ozdoby, ořechy, křížaly nebo čerstvé ovoce, ale také zabalené, vzácné kostky cukru. Od přelomu 19. a 20. století se pomalu i na vesnici dostávají skleněné ozdoby. Tyto ozdoby se dělaly podomácku, roznášeli je podomní obchodníci, mohly ale také být v kupeckém krámmě přímo ve Velkých Karlovicích, na Vsetíně, nebo v Rožnově. Vždy před Vánocemi kupovali lidé dvě tři ozdůbky, a tak to postupně doplňovali. Někdy v polovině 20. let už býval celý stromeček s klasickými vánočními baňkami. U nás, na horách, se skleněné ozdoby začaly používat až v polovině dvacátých let minulého století. Postupně se také začínají objevovat betlémy, které svou výzdobou kopírovaly prostřednictvím figurek život v chalupě a kolem ní. Jistěže nechyběly hlavní biblické postavy, avšak své místo zde měly postavičky a zvířata známé z okolí tvůrce, důležití řemeslníci, v našem prostředí ovečky a dobytek. Vyráběly se z nejdostupnějšího materiálu – dřeva, kterému vdechli život šikovní řezbáři, které najdete ještě dnes v Karlovicích a v jejím okolí. Žel, valem jich ubývá. Nedaleko od nás, ve Frenštátě pod Radhoštěm, si tamní tkalci přivydělávali tím, že kreslili betlémy na kartón a ty pak prodávali na jarmarcích. Děti si pak ty postavičky vystříhly, podleply dřívkem, a vytvořily si tak malý papírový betlém. Nacházíme zde figurky, které jsou oblečeny do valašských krojů, nebo do šatů, které charakterizují jejich roli na vesnici.

Oslava Vánoc začínala na Štědrý večer, který se označoval též jako hojná večere či obžerný den, kdy se rodiny scházely u slavnostního stolu. Prvním chodem býval štědrovečerní oplatek: Ten oplatek byl vlastně z těsta na hostie, dělali je buď rektoři nebo kostelníci, roznášeli je po chalupách, a tím si přivydělávali nějaký ten krejčárek. Takže se začínalo oplátkem. Ten se mazal medem, aby všichni byli sladcí a dobří jako ten med, ale také se někdy mohl potřít česnekem, aby byli silní, jako je ten česnek. Štědrovečerní hostina měla taktéž obsahovat vše, co se na usedlosti urodilo a co se ještě urodit mělo. Proto se vedle jídel svátečních objevovala i jídla obyčejná, vždy však pouze ta postní. Volbu a množství pokrmu ovlivňovala hospodářská situace rodiny. Ačkoliv se na horských osadách podávaly často pouze polévky, kaše a koláče, snažily se hospodyně dávat na stůl vše nejlepší, co bylo v chalupě k mání. Jako první se podávala polévka z luštěnin a poté následovalo ostatní jídlo. Nedílnou součástí Štědrého dne bylo věštění budoucnosti. Věštilo se ze štědrovečerního vdolku šchedráku, do kterého se před pečením zapíchalo tolik peříček, kolik členů měla rodina, věštila jen hospodyně, zpravidla kdo bude v příštím roce zdravý či nemocný. Komu peříčko při pečení shořelo, zemřel. Věštilo se i ze štědrovečerního ovoce. Po jídle si hospodář vzal nůž a překrojil jablíčko. Podle narušení jadérek usuzoval na zdraví, nemoc, případně smrt. Drobné obměny se dočkala i věštba z půlnočního vynášení smetí. Zaslechla-li dívka zvony, předvíдалa smrt, ozvala-li se muzika, chystala se na svatbu, ze které strany muzika zazněla, z té přišel ženich. Vánoce se přirozeně nemohly obejít bez dárek. Byly velice

skromné a vycházely z praktických potřeb dětí i dospělých. Jednalo se o oblečení, boty či nějakou věc do domácnosti. Malé děti byly obdarovávány drobnou hračkou, nebo vzácnou sladkostí.

Dnes se vánoční zvyky dodržují v poněkud jiném duchu. Atributy zvyků se vymezily na vánoční stromeček, nezřídka zdobený výtvarnými technikami, bohatou večerí a samozřejmě dárky, jejichž hodnota odráží možnosti rodiny a které mnohdy za nějaký čas končí, v případě dárek pro děti, v kontejneru jako nepotřebná věc. Vytratily se zvyky a zvláštní tajemno svátků, které sblížovalo lidi z hor, dávalo jim sílu překonávat životní strážné, které na ně čekaly v roce příštím. Škoda!

Miroslav Gromnica

fotografie jsou z dílny Josefa Pavlína, kterému moc děkujeme za zaslání snímků. Pan Pavlín se věnuje fotografování krajiny a v příštích číslech uvedeme více z jeho tvorby. Prosíme i další fotografy, kteří by chtěli pomoci vylepšit úroveň našeho zpravodaje, aby se ozvali.

Sestra Angelika v „obýváku“ karlovské knihovny

Další z cyklu akcí, kterými si Velké Karlovice připomněly 30. výročí Listopadové revoluce, se uskutečnila v neděli 3. listopadu v místní knihovně. Šlo o besedu s řeholní sestrou Angelikou Pintířovou.

Sestra Angelika je renesanční žena, která má široké pole působnosti, a tak je nasnadě, že témat, o kterých se povídalo, bylo povicero. Hovořilo se nejen o Sametové revoluci či o panu prezidentu Václavu Havlovi, o kterého se sestra Angelika v posledních dnech jeho života na Hrádečku starala, ale třeba také o jejích mladých svěřencích z „pastáku“ a vůbec o dětech a přístupu k nim. Řeč se stočila také na divadlo a další a další oblasti.

„Vůbec se mi nechtělo domů. Bylo to, jako bych byla u nás doma v obýváku a povídala si s ní,“ hodnotila milou atmosféru při besedě se sestrou Angelikou jedna z posluchaček. A podle ohlasů nebyla sama. Jsme za to moc rádi. To je přesně cílem těchto našich komorních akcí, besed. A tak pro vás v naší knihovně i v novém roce připravujeme další „obývákovou“ setkání se zajímavými hosty.

k fotografii:

„Ptají-li se mě lidé, zda se máme lépe než před listopadem 1989, tak odpovídám, že určitě ano. Už třeba jen v tom, že nemusíme dennodenně lhát,“ nechala se slyšet sestra Angelika Pintířová. *Snímek Josef Vrážel*

některé skladby zahrál. Silným emotivním zážitkem, mimo samotného koncertu, bylo věnování jedné ze skladeb nic netušící paní Erice Bezdíčkové, ženě, jež přežila Osvětim a byla na koncertu přítomna. Známa dokumentaristka Olga Sommerová, o této ženě, jež se stala terčem nenávisť obou po sobě následujících totalitních režimů nacismu i komunismu, kdysi řekla: ...„laskavá osobnost Eriky je pro mě důkazem, že v každé, i beznadějně životní situaci je přikázáno bojovat a doufat.“ A i o tom byl tento koncert, kterým ve Velkých Karlovicích zahájili cyklus oslav 30. výročí Sametové revoluce.

Renata Holčáková, snímky Josef Vrážel

O koncertu Jaroslava Svěceného

„Sú to esa, při Ave Maria aj slunko vyšlo...,“ krátce a výstižně zhodnotil téměř stoletý strýc Stoklasa, sedící v první lavici, vystoupení houslisty Jaroslava Svěceného a akordeonisty Ladislava Horáka v kostele Panny Marie Sněžné ve Velkých Karlovicích. Aplaudovalo se ve stoje, bylo slyšet bravóóó a nechyběly ani slzy dojetí...

Návštěvníci koncertu měli navíc možnost poslechnout si několikero housle od věhlasných italských mistrů, jejichž hodnota je nevyčíslitelná a které J. Svěcený do Velkých Karlovic výjimečně přivezl a také na ně

„Na jedno jsem vždy věřil. Že nás pánbůh udělal všechny stejné.
Jeden je bílý a druhý černý. Jeden je krásný, anebo podřobaný od neštovic.
Ale všem je nám zima, když venku mrzne, a všichni se potíme, když praží slunce.
A všichni musíme dýchat, abychom se neudusili.
Všechny nás nakonec odvezou.
Jinými slovy, všichni jsme smrtelní. I nesmrtelní.

Ale pro tohle nesmíme jeden z druhého dělat otroka.
Pro tohle každý, ať jeho táta byl prezident nebo dráteník, musí mít stejnou příležitost žít plný život.
Nikdo si nesmí myslet, že je něco víc nebo lepšího než ten druhý.
Možná že toho má víc v makovici, možná že nosí lepší košili, že má šikovnější ruce, možná že má větší bicepsy.

Ale tohle všechno ho jenom zavazuje, jenom zavazuje, aby toho udělal tím víc. Tím víc pro ty s menšími bicepsy a s horší košilí. Jenže tomuhle můžou věřit a rozumět jenom ti z lidí, kteří mají rádi lidi.

Mít rád lidi a milovat lidi, to je celé tajemství a jediný recept na štěstí a to platí pro všechny. Pro mě, pro vás, pro celý svět.“

Jan Werich

POKOJNÉ VÁNOCE A HODNĚ, HODNĚ LÁSKY V NOVÉM ROCE ...

VAŠE KNIHOVNA

Změny ve veřejné dopravě od 15. 12. 2019

Vážení cestující, přinášíme vám přehled nejčastěji se opakujících dotazů, které se týkají změn ve veřejné dopravě Zlínského kraje od 15. prosince 2019.

Kde najdu nové jízdní řády a informace k novému tarifu?

Nové jízdní řády jsou zveřejněny na webu www.id-zk.cz, případně na www.idos.cz. Přepavní podmínky, včetně ceníku jízdného a dovozného, najdete rovněž na webu www.id-zk.cz.

Kde si můžu koupit jízdenku na vlak, když na nádraží není pokladna?

V případě, že na nádraží není možné zakoupit si jízdenku, můžete tak učinit přímo ve vlaku u průvodčího, a to bez přírážky.

Je možné zakoupit jízdenky na cestu vlakem v tarifu Zlínského kraje přes internet?

I když jsme se v tomto snažili vyjít cestujícím maximálně vstříc, systém dopravců nám to bohužel technicky neumožňuje. Nicméně na řešení neustále pracujeme. Po spuštění integrované dopravy ve Zlínském kraji bude umožněn i prodej jízdních dokladů prostřednictvím e-shopu a mobilní aplikace.

Budou platit slevové IN karty po zavedení nového tarifu? Jak to bude fungovat při cestě osobním nebo spěšným vlakem, kdy počátek cesty je ve Zlínském kraji a konec cesty v Olomouckém kraji?

Po 15. prosinci 2019 nebudou na vnitrokrasjých linkách platit karty IN 25 a IN 50, tyto karty budou platit jen na mezikrasjých linkách, tedy když pojedete ze Zlínského kraje třeba do Olomouckého či dalších krajů. Mezikrasjskou jízdenku si u Českých drah můžete koupit i on-line.

Na vnitrokrasjých linkách nebudete kartu IN 25 potřebovat, neboť základní jízdné v tarifu Zlínského kraje bude o 25 % levnější oproti současnému tarifu Českých drah. Dosáhnete tedy na stejnou cenu jako nyní. Pokud karty IN 25 a IN 50 nevyužijete na mezikrasjých linkách, můžete je od 16. prosince 2019 vrátit na přepážce Českých drah, kde vám bude vrácena poměrná část ceny.

Bude krasjký tarif platit také při cestě rychlíkem uvnitř Zlínského kraje?

Ano, bude, a dále také ve Valašském expresu Praha – Vsetín – Žilina.

Budete i nadále uznávat tarif Českých drah TR10, nebo budete uznávat čistě tarif krasjký?

Ve Zlínském kraji bude platit tarif Zlínského kraje, při cestách mimo kraj bude platit tarif Českých drah, tedy tarif TR10.

Pokud mi nevyhovuje tarif Zlínského kraje, bude se i na trati Otrokovice – Zlín uznávat tarif Českých drah?

Tarif Českých drah se na této trase nebude uznávat, protože zde bude platit tarif Zlínského kraje. V úseku Otrokovice – Zlín bude jedna jízda stát 20 korun, pro pravidelné cestování pak bude možno využít 7denní nebo 30denní časové jízdné.

Budou současné kombinované jízdenky použitelné na vlak i trolejbus za 20 korun platit i po 15. prosinci 2019?

Ano, budou platit ve stejném rozsahu.

Jednotka Lint dopravce Arriva

Jak to bude s platností tzv. elektronických peněženek v autobusech?

U všech dopravců kromě Arrivy zůstanou v platnosti stávající čipové karty – elektronické peněženky. Společnost Arriva, která bude obsluhovat oblast Valašskokloboucka, bude mít své vlastní čipové karty, které budou akceptovány pouze u tohoto dopravce. Výdejní místa těchto čipových karet budou nejpozději od 15. 12. 2019 zřízena v Městském informačním centru ve Slavičíně a na vlakovém nádraží v Luhačovicích (na pokladně dopravce Arriva). Aktuálně se také projednává možnost výdejního místa ve Valašských Kloboukách. Čipové karty dopravce Arriva bude možné dobýt na kontaktních místech, v každém autobusu Arrivy, případně přes e-shop.

Co pravidelní cestující, kteří využívají časové jízdenky? Jaká bude situace pro ně?

Nový tarif Zlínského kraje umožňuje zakoupit si buď 7denní, nebo 30denní časovou jízdenku pro cestování vlakem. Časová jízdenka na delší časové období (např. tři měsíce) bude zavedena se spuštěním plného integrovaného systému. Více na webu www.id-zk.cz.

Ve kterých vlacích bude možnost připojení k WI-FI?

Ve všech vlacích dopravce Arriva, tj. na linkách Valašské Meziříčí – Bylnice, Velké Karlovice – Vsetín, Staré Město – Bylnice, Újezdec – Luhačovice a Staré Město – Veselí nad Moravou. České dráhy WI-FI připojení nabídnou na linkách Kojetín – Valašské Meziříčí – Rožnov pod Radhoštěm (soupravy „RegioShark“) a Břeclav – Přerov.

Jsem z Brna, ale jezdím vlakem i do Zlínského kraje. Cesta Brno – Vyškov – Kojetín – Přerov – Hranice na Moravě bude pokrytá dopravcem RegioJet, ale úsek Hranice na Moravě – Valašské Meziříčí budu muset jet na váš tarif. Existuje nějaká karta, kde bych si mohl nahrát peníze a pak čerpat jízdné, aniž bych musel pokaždé chodit na pokladnu? Mám průkazku ZTP, a tak i tato skutečnost mě trochu omezuje.

Jízdní doklad zakoupíte přímo ve vlaku, a to bez přírážky, pouze se prokážete jízdním dokladem z předchozího spoje (nevyhazujte proto jízdní doklad). Ve vlacích Arriva budete moci platit i platební kartou.

Stačí na slevu pro důchodce občanský průkaz, nebo si musím vyřídít nějakou průkazku – případně kde?

Seniorům nad 65 let postačí, tak jako doposud, pro uznání slevy občanský průkaz.

Bude platit v novém tarifu sleva ZTP?

Ano, tak jako doposud bude sleva pro držitele karty ZTP platit i v tarifu Zlínského kraje.

Když budu chtít cestovat vlakem z Huslenek do Brna, kolik budu potřebovat jízdenek?

Stačí dvě. První si koupíte ve vlaku Arriva přímo u průvodčího a dojedete s ní do Vsetína. Pro druhou část cesty až do Brna si zakoupíte jízdenku u Českých drah. Jelikož jde o mezikrajskou trasu, pojedete za tarif Českých drah a jízdenku si můžete koupit on-line.

Bude společnost Arriva zajišťovat dopravu i na Kroměřížsku, a pokud ano, v jakém rozsahu a jakými prostředky? Počítá se s úpravou cen jízdenek v autobusech?

Společnost Arriva bude zabezpečovat dopravu v oblasti Valašskokloboucka. Do Kroměříže bude tato společnost zajižďet pouze na dálkové lince Valašské Klobouky – Brno (více na www.id-zk.cz). Co se týká jízdného, v průměru se počítá se zlevněním základního jízdného.

Nelíbí se mi, že společnost BusLine bez vašeho souhlasu nastoupí na autobusové linky. Tohle není férové vůči našemu kraji. (Pozn.: Společnost BusLine, která napadla letos na jaře velkou soutěž na provoz autobusů ve Zlínském kraji, začne od prosince v kraji jezdit jako subdodavatel společnosti ČSAD Vsetín).

To, že dopravce BusLine bude subdodavatelem ČSAD Vsetín, je dáno zákonnými možnostmi jednacího řízení bez uveřejnění pro linkovou dopravu 2019–2021. I když se nám to nemusí líbit, nemůžeme s tím nic dělat.

Autobusoví a vlakoví dopravci od 15. 12. 2019

Autobusoví dopravci

Oblast Uherské Hradiště – ČSAD BUS Uherské Hradiště

Oblast Kroměříž – KRODOS BUS

Oblast Zlín – ČSAD Vsetín

Oblast Valašské Klobouky – Arriva Morava

Oblast Vsetín – ČSAD Vsetín

Oblast Valašské Meziříčí – ČSAD Vsetín

Vlakoví dopravci

České dráhy

Linky Otrokovice – Zlín – Vizovice, Kroměříž – Zlín – Vizovice, Kroměříž – Zborovice, Kojetín – Valašské Meziříčí – Rožnov pod Radhoštěm, Přerov – Břeclav

Arriva vlaky

Linky Valašské Meziříčí – Vsetín – Bylnice, Vsetín – Velké Karlovice, Staré Město u Uherského Hradiště – Uherský Brod – Bylnice, Uherský Brod/Újezdec – Luhačovice, Staré Město u Uherského Hradiště – Veselí nad Moravou

Linky Olomouc/Přerov – Vsetín a Brno – Uherské Hradiště (Staré Město u Uherského Hradiště) budou podle mezikrajské smlouvy provozovány dopravcem České dráhy a objednávány Olomouckým nebo Jihomoravským krajem.

V případě, že jste zde nenašli dotaz, který vás zajímá, můžete se s ním obrátit na společnost Koordinátor veřejné dopravy Zlínského kraje, kontakty najdete na www.id-zk.cz. Dotazy je možno posílat také na e-mailovou adresu info@koved.cz.

Jednotka RegioShark dopravce České dráhy

Jízdní řády osobní železniční dopravy na Horním Vsacku

platí od 15. 12. 2019

	42	11		42				X	25		16	10					
Velké Karlovice	4:03	5:08	6:02	6:32	8:00	9:00	10:00	11:20	12:33	13:00	14:00	14:58	16:00	17:23	18:17	20:12	22:12
Karolinka	4:10	5:15	6:09	6:39	8:07	9:07	10:07	11:27	12:40	13:07	14:07	15:05	16:07	17:30	18:24	20:19	22:19
Nový Hrozenkov	4:15	5:20	6:15	6:45	8:12	9:12	10:12	11:32	12:45	13:13	14:13	15:11	16:13	17:35	18:30	20:25	22:25
Halenkov	4:24	5:29	6:23	6:53	8:21	9:21	10:21	11:41	12:58	13:21	14:21	15:23	16:21	17:48	18:38	20:33	22:33
Huslenky	4:33	5:38	6:32	7:02	8:30	9:30	10:30	11:50	13:07	13:30	14:30	15:32	16:30	17:57	18:47	20:42	22:42
Hovězí	4:38	5:43	6:37	7:07	8:35	9:35	10:35	11:55	13:12	13:35	14:35	15:37	16:35	18:02	18:52	20:47	22:47
Vsetín	4:49	5:54	6:48	7:21	8:46	9:46	10:46	12:06	13:23	13:46	14:46	15:48	16:46	18:13	19:03	20:58	22:58

Všechny nácestné zastávky na trati 282 jsou na znamení, vyjma: Karolinka, Halenkov a Hovězí

	42	11		43	42		X	25		16	10						
Vsetín	3:05	3:55	5:00	6:52	6:52	7:52	8:52	9:52	11:12	12:32	12:52	13:52	14:56	15:53	17:22	19:12	21:22
Hovězí	3:16	4:06	5:11	7:03	7:11	8:03	9:03	10:03	11:23	12:43	13:03	14:03	15:07	16:04	17:33	19:23	21:33
Huslenky	3:20	4:10	5:15	7:07	7:15	8:07	9:07	10:07	11:27	12:47	13:07	14:07	15:XI	16:08	17:37	19:27	21:37
Halenkov	3:30	4:25	5:30	7:17	7:25	8:22	9:22	10:22	11:42	12:57	13:22	14:22	15:22	16:22	17:47	19:37	21:47
Nový Hrozenkov	3:37	4:32	5:37	7:24	7:32	8:29	9:29	10:29	11:49	13:04	13:29	14:29	15:29	16:29	17:54	19:44	21:54
Karolinka	3:44	4:39	5:44	7:31	7:39	8:36	IX:36	10:36	11:56	13:11	13:35	14:35	15:35	16:35	18:01	19:51	22:01
Velké Karlovice	3:51	4:46	5:51	7:38	7:46	8:43	IX:43	10:43	12:03	13:18	13:43	14:43	15:43	16:43	18:08	19:58	22:08

Vysvětlivky :

- 10 nejede 24., 31.12.
- 11 nejede 25.12., 1.1.
- 16 nejede 24. 12.
- 25 jede v 6 a +
- 42 jede v X, nejede 27. 12. - 2.1.
- 43 jede v 6, + a 27.12 - 2.1.

Obec Velké Karlovice - svoz odpadu v roce 2020

měsíc	leden	únor	březen	duben	květen	červen	červenec	srpen	září	říjen	listopad	prosinec	interval svozu
Komunální odpad - SKO	13.-14. 27.-28.	10.-11. 24.-25.	9.-10. 23.-24.	6.-7. 20.-21.	4.-5. 18.-19.	1.-2. 15.-16. 29.-30.	13.-14. 27.-28.	10.-11. 24.-25.	7.-8. 21.-22.	5.-6. 19.-20.	2.-3. 16.-17. 30.	1. 14.-15. 28.-29.	pondělí/úterý LICHÝ týden 27 svozů/rok
Tříděný odpad - PLASTY	22.	26.	25.	29.	27.	24.	22.	19.	23.	30.	25.	23.	12 x ročně
Tříděný odpad - PAPÍR	24.		6.	24.		5.	17.	28.		16.	27.		8 x ročně
Tříděný odpad - SKLO			20.			26.			18.			4.	4 x ročně

červenou barvou označeny svátky

Osud Karlovjana Františka Holčáka - Barčenského

Osudy Karlovjanů, kteří z naší obce během její existence odcházeli byly strastiplné. Někteří z nich se vraceli, někteří s nostalgií vzpomínali, a byli tací, co zahořkli a nikdy více se nezminili ani nevrátili do Velkých Karlovic. O jejich pohnutkách můžeme jen spekulovat.

Co je však jisté, je to, že život ve Velkých Karlovicích a následné žití na jiném místě člověka poznamenal. Svůj svéráz založený na tvrdosti nezapřeli a hrdě jej nosili. Nelehký život na kotárech z nich vyrýsoval osobnosti. Ač si to mnozí z nás neuvědomují, hory a nepohodlí které s sebou přináší těžká práce z nás tvarují i doted' horaly se všemi klady i zápory.

Jedna taková osobnost, která se zapsala svým neobyčejným životním osudem do dějin naší obce má typické karlovské jméno. František Holčák.

Narodil se v Tísňavách v roce 1865 jako nejstarší syn z 6 dětí Jana Holčáka a Johanny Volkové. Jeho otec Jan pocházel z Horní Bečvy, ale osud ho zavedl kvůli práci do Velkých Karlovic, kde se oženil a nastěhoval nejprve do Tísňav, později koupil usedlost v Léskovém, a protože ve Velkých Karlovicích bylo v té době hodně Holčáků, dostali přízvisko Barčensktí. Po smrti Jana hospodařil na usedlosti mladší bratr Františka Josef a jeho linie žije na tomto místě dodnes. Jejich bratři byli všichni vyučení Ludvík (stavitel), Jan (kovář) a již zmíněný Josef (stolař).

Nás však zajímá život Františka. Od 12 let pracoval v lese. V roce 1889 se oženil s Celestýnou Janíkovou (nar.1871), v obci žádanou krasavicí. Nejedna mladík mu ji záviděl, a pochopitelně i jmění, které sňatkem mladý pár získal.

Bydleli spolu v Léskovém, kde se jim také narodilo šest dětí. Čtyři kluci a dvě holky. Celestýna však náhle v roce 1910 umírá. A František si ani ne do roka s požehnáním rodiny Janíkovy bere o 24 let mladší Augustínu Pietschovou z Léskového. Augustína si tak vzala za manžela otce jejího spolužáka z obecné školy. Ráda škádli svému manželovi a říkala mu, že může být jen rád, že přistoupila na sňatek s o tolik starším mužem, on jí na to však odpovídal, že ráda může být ona, že se zbavila tak škaredého příjmení.

František, Gustina a její rodiče

Ze vzpomínek jeho syna na tuto dobu:

*„Tvůj um, Tvá družnost, Tvoje snahy
A k tomu obratnost Tvé manželky
To na hospodě dokázaly záhy,
Že dům, kde dříve bylo ticho, pusto.
Se začal plnit přichozími husto.*

*Když další grunt jsi koupil v ten čas samý,
Tu z člověka, jenž kdysi chudý byl,
Stal zámožný se občan, ctěný, známý.
Ty doby byly pro tebe plny ruchu,
Neb zaměstnán jsi býval všestranně.“*

František se však rozhodl jít dál, doslechl se od letních hostů o tom, že v Jindřichově blízko Přerova je fojtství a s ním i velké statky k prodeji. Vidina toho, že se z Františka stane statkář byla silná, a tak se po boku mladé manželky a sedmi dětí rozhodl změnit život a udělat krok do neznáma. Opustil obec a vše, co mu bylo známé.

Celestýna Janíková

Rodina Pietschů měla krátce v Léskovém pod Beskydem hospodu, roku 1901 se totiž obecní výbor rozhodl, že v obci se málo pije alkohol a povolili tři nové hostinské koncese. Na tento hostinec, který vedla matka Augustíny, Aloisie vzpomínal Vítězslav Novák. Slavný český skladatel si do svého deníku zapsal: „Bylo mi v tom kvartýru vůbec tuze dobře. Domácí pán, revírník Pietsch, na pensi, pořídil mi za stavením střelnici, paní se starala svědomitě a odborně o dobro svých strážníků, obě hezké dcery, kovářský syn a lovecký pes mile se k člověku chovali. Bohužel vše má svůj konec“ Ten přišel napřed částečně, když Pietschovi hospodu prodali majiteli karlovského panství. Byl jsem nucen nocovat u blízkého sedláka na půdě s myškami a chodit jíst do soukromého domu Pietschů. Odstěhování jednoho z manželů na onen svět a druhého kamsi jinam, nadešel pak konec úplný. Přícházel jsem pak do Karlovic jen turisticky.“

František byl podnikavý a dlouho neváhal, když Linkovi prodávali hospodu v centru vesnice, kterou my dnes známe pod názvem restaurace U muzea. První světovou válku prožila rodina v Hotelu Holčák, jak pojmenovali nově opravené zařízení. Rodiče jeho nové manželky se sem přestěhovali a dožili. Augustína, jak sama prohlásila byla zvyklá poslouchat a neodporovala. To, že si vzala vdovce brala doslova jako obět'. Její otec s koncem sklářského průmyslu v naší obci dostal výpověď z práce a rodinu by neuživil. Tímto sňatkem z rozumu se ve svých 23 letech postarala o jeho děti a on se postaral o její doživající rodiče.

„...Těm Karlovicím, kde Tě měli rádi,
Kdes uznání i ocenění došel,
Kde příbuzenstvo, Tvoji kamarádi,
Tvých předků hroby, ovoce Tvé práce.
Óo! Vim, žeš v duchu neloučil se hladce.“

Jeho obdivuhodný životní příběh nekončí šťastným happyendem, jak bychom mohli čekat. Jeho nejmladší syn a jediný, kterého porodila Gustína tragicky umírá ve svých 16 letech ve Valašském Meziříčí, kde byl na prázdninách u rodiny. Za války celá rodina Holčáková v Jindřichově trpí, splácí dluhy, statek a velké hospodářství jim nejprve zabrali fašisté a toho, že vše vzali i komunisti se František nedožil. V roce 1941 umírá a s ním i jeden z příběhů našich Karlovjanů. Do Velkých Karlovic se nikdy po odchodu nevrátil a se svými dětmi o Holčácích nemluvil. Jeho nejstarší syn Josef, který studoval práva na Karlově Univerzitě a zároveň konzervatoř, po smrti svého otce napsal verše, ve kterých svému otci vyznává úctu. Pravnuk Luboš z Brna pořádá každý rok ve Velkých Karlovicích sraz rodiny Holčákovy.

Jitka Petřeková

Josef VAŠUT

(5.3. 1924 - 7.2. 2010) poslední ředitel málotřídní školy v Léskovém

V letošním roce jsme vzpomněli jeho nedožitých 95 let a počátkem příštího roku to bude deset let od jeho úmrtí. Josef Vašut se narodil v rodině Josefa a Žofie Vašutových ve Velkých Karlovicích č.p. 275. Pocházel ze zemědělské rodiny, která měla pět dětí. Nejstarší bratr Karel (1922) zemřel ve věku 21 let. Dětství prožil Josef Vašut se třemi sestrami: Marií (1932), Annou (1936) a Jiřinou (1938) v zemědělské usedlosti za kostelem. Po úmrtí bratra Karla chodil pracovat s otcem do lesa, s koňmi dovážel dřevo do místní pily. Jako žák obecní školy ministroval v kostele u pana faráře Antonína Kolíška.

V roce 1930 začal navštěvovat národní školu ve Velkých Karlovicích u kostela. Po ukončení povinné školní docházky studoval na reálném gymnáziu ve Vsetíně, po jehož absolvování bydlel u bezdětných manželů Štěpána a Marie Zárubových č. p. 279, kteří si jej vzali na výchovu. Manželé Zárubovi byli učitelé, Štěpán Záruba byl v letech 1929 - 1939 ředitelem národní školy u kostela. V kostele hrál na varhany. Pamatuji si, jak k nám chodíval za tetou C. Mikulcovou domlouvat zpívání na chóru. Po maturitě odešel Josef Vašut do Ostravy – Mariánských hor, aby tam studoval na učitelském ústavu. V té době bydlel u známých v rodině Josefa Slováka, která jezdila do Velkých Karlovic na letní pobyty. Po ukončení studia se vrátil domů a

začal učit v málotřídní škole v Miloňově a v Léskovém, kde od roku 1952 působil jako ředitel. Za jeho vedení byla ve škole v Léskovém provedena přístavba kuchyně a sociálního zařízení, byly zrekonstruovány třídy i další prostory školy. V době prázdnin se budova využívala k rekreačním pobytům dětí zaměstnanců n. p. Svit Gottwaldov, s nímž Josef Vašut navázal prospěšnou spolupráci.

V roce 1965 přestala být škola v Léskovém, do níž chodili žáci od 1. do 4. třídy, samostatnou školou, a byla přiřazena pod ředitelství I. základní devítileté školy ve Velkých Karlovicích. Zde Josef Vašut působil jako zástupce ředitele Jindřicha Dudy, který 13. března 1967 nečekaně zemřel v nemocnici ve Valašském Meziříčí, kam byl převezen s infarktem z porady, která se týkala nových učebnic dějepisu pro 9. třídy základních škol. Po úmrtí ředitele Jindřicha Dudy se Josef Vašut stal ředitelem školy a ve funkci setrval do roku 1980, kdy odešel na zasloužený odpočinek, do důchodu. V době jeho působení ve škole byly přistaveny dílny, zrekonstruováno sociální zařízení, kuchyň, modernizovány učebny a kabinety.

Jako předseda okresní odborové rady pro školství organizoval koncem šedesátých a počátkem sedmdesátých let minulého století v základní škole u kostela jeden z nejlepších pionýrských táborů na Vsetínsku, v němž každoročně pracovali: Josef Bartošek, zásobovatel, Ludmila Kolářová, vedoucí a hospodář školní kuchyně, Zdeňka Vašutová a Marie Koňářiková, kuchařky, Josef Gášek s chotí a Marie Sedláková, školník a uklízečky, Věra Mikulcová, medička – zdravotnice a spolehlivý tým oddílových vedoucích. V mládí hrál kopanou, do konce života fandil našim fotbalistům, nevynechal jediný jejich zápas, několik let jako pokladní spravoval jejich finance. Dlouhou řadu let pracoval ve sboru dobrovolných hasičů v Léskovém. Do posledních dnů života navštěvoval jejich akce a schůze.

V roce 1950 se Josef Vašut oženil se Zdeňkou Bilovou, s níž vychoval dceru Zdeňku (1953) a syna Josefa (1956). Paní Zdeňka Vašutová (1929) pracovala jako vedoucí kuchařka ve školní jídelně v Léskovém, a později v I. základní škole ve Velkých Karlovicích, v níž setrvala až do odchodu na zasloužený odpočinek.

Manželé Vašutovi bydleli nejdříve v obecní vile u málotřídní školy v Léskovém, v roce 1972 se přestěhovali do učitelského bytu při I. základní škole, kde bydleli do roku 1996. Po rodičích Bilových zdědili starý dům č. p. 278, který zbouřali a na jeho místě postavili dům nový, do kterého se v roce 1996 přestěhovali. Paní Zdeňka Vašutová si nového domu dlouho neužila, v roce 1998 zemřela. Josef Vašut svou choť následoval po dvanácti letech, skonal nečekaně 7. února 2010.

Když jsem učila v Novém Hrozenkově, každé čtvrté ráno jsem se s panem Josefem Vašutem setkávala ve vlaku. Jezděl pro novohrozenkovský chléb do tamější pekárny. Vždy spěchal, aby stihl zpáteční vlakový spoj. Spolu jsme běželi ke škole a já měla co dělat, abych jeho tempu stačila.

Marie Mikulcová

Zdař Bůh

to je orelský pozdrav, kterým vás zdravíme my, členové z orelské rodiny v předvánočním čase. Jednota si v příštím roce připomíná 25. výročí svého obnovení, a proto chystáme sportovní den pro všechny s poděkováním těm, kdo Jednotu Orel podporovali v nelehkých časech. Děkujeme především za spolupráci s místním obecním úřadem. Naší náplní je šířit sportovního a kulturního ducha ve společnosti a spoluvytvářet dobrou náladu tam, kde se zrovna člen Orelské jednoty nachází. Děkujeme všem, kdo nás podporují a těšíme se na spolupráci v příštím roce. Přejeme všem krásné vánoční svátky a požehnaný nový rok 2020.

Za jednotu Orel ve Velkých Karlovicích Josef Škrabánek

Spolek seniorů ve Velkých Karlovicích

Motto : "Roky jsou jen čísla, důležitější je, jak je prožijeme".

Karlovští senioři se letos na jaře rozhodli, že si založí svůj spolek. Aby se mohli scházet, popovídat si a také se občas někde společně podívat. Prostě si tak trochu užít zábavy a společnosti se stejně aktivními důchodci. Azyl jsme našli v místnosti nad knihovnou. Bývalá zasedačka se nám zdála tak akorát, teď ale začíná být trochu těsná. Z původních 22 členů jsme se totiž rozrostli, dnes je nás 56. Scházíme se každé druhé pondělí. Aby se to dobře pamatovalo, naše schůzka je v pondělí, kdy se nevyváží popelnice.

Na program nemáme jen společné schůzky, máme i jiné aktivity. Například jsme uspořádali tři zájezdy.

Na první výlet jsme vyrazili v květnu do Luhačovic na otvírání pramenů. Každý pramen byl slavnostně otevřen Vodolenkou, a pak posvěcen panem farářem. Bez slavnosti se musel obejít pramen Vincentky, kolonáda byla kvůli rekonstrukci uzavřena. Léčivou minerálku jsme si ale nabrali z jiných pramenů a nakoupili pravé lázeňské oplatky. Zájezd se vydařil, Luhačovice opravdu stojí za návštěvu. Tak snad příští rok zájezd zopakujeme - i kvůli té Vincentce.

Náš další zájezd byl na Lysou horu (viz foto). Nejdříve jsme ve Frenštátě udělali odbočku do Šmajstrlova mlýna. Zde se loupe pohanka už od roku 1861. Pohanka je dobrá a zdravá, snižuje krevní tlak. Je ale pravda, že ho může také pořádně zvednout. To když se někdo těší na pěkně propečený buček a k obědu pak dostane pohanku.

Cesta na Lysou Horu byla perfektní - vezli jsme se. Nebylo to jednoduché, ale díky naší šikovné paní vedoucí se to nakonec podařilo. A také díky skvělému panu řidiči. Nahoře nás čekaly krásné výhledy, do široka, do daleka, a tak jsme se kochali. Ale to už byl čas oběda, a tak jsme zamířili do Beskydského pivovárku v Ostravici.

Když jsme vystupovali z příjemně klimatizovaného autobusu, zažili jsme těžký šok. Venku bylo 33° C. V panice jsme se snažili vrátit zpět do autobusu zadními dveřmi, ale pohotový pan řidič nám v tom zabránil. A tak jsme spořádaně odešli dát si něco dobrého k jídlu, ale hlavně k pití. Byli jsme přece v pivovárku. Pak nás čekala poslední zastávka, přehrada Šance.

Tu šanci jsme si nemohli nechat ujít. Ne každého návštěvníka přivítá sám pan hrázny. Slyšeli jsme zajímavý výklad a zhlédli film o stavbě přehrady. Prošli jsme se po hrázi, přehrada je opravdu krásná. I když ti, co se odtud stěhovali, to asi viděli jinak.

Náš poslední zájezd byl v září do Kroměříže. Zámek, obrazárna, věž, zámecké zahrady, všechno krásné. A také kavárny a čokoládovny.

Zájezd se nám vydařil, domů jsme se vrátili všichni.

O prázdninách jsme byli na exkurzi v Gobelínové manufaktuře ve Valašském Meziříčí. Prošli jsme se dílnami, kde vznikají nádherné tapiserie a koberce podle různých návrhů, viděli jsme, jak se restaurují staré gobelíny. Ve Schlattauerově kavárně jsme se vrátili do starých časů a vychutnali si výbornou kávu.

Nejezdíme ale jen po výletech. Také se vzděláváme a pořádáme besedy.

Na jaře nás paní Lidka Uherková seznámila s úžasným životem včel. Také nám řekla, jak se včelaří v Karlovicích. Samozřejmě byly i různé ochutnávky.

Měli jsme také besedu s Policií ČR. Dva zástupci policie ze Vsetína nám pustili názorné ukázky toho, co všechno se nám může přihodit díky naší neopatrnosti. Trochu nás pobavili, trochu postrašili. Tak snad si to budeme pamatovat. Největší ohlas ale vzbudily osobní alamy – Bodyguardy, které nám věnovali. Po aktivaci alarmu se ozve pronikavý zvuk sirény. Alamy nám tak mohou pomoci v různých krizových situacích.

Naše členka paní Irenka Lovasová nás zase proškolila, jak předcházet úrazům při pádech – tedy co dělat správně, abychom nepadali.

V říjnu jsme si ještě uspořádali zábavné odpoledne. Bylo s bohatou tombolou a s hudebním doprovodem.

A tak nám ten rok uběhl jako voda. Když zhodnotíme trvání našeho spolku, můžeme konstatovat, že ten spolkový život má něco do sebe. Kdo nevěří, ať se přijde mezi nás podívat. Noví členové jsou srdečně vítáni.

Náš jubilejní šedesátý nový člen dostane od nás dárek, dvojí kávu se smetankou z našeho nového kávovaru.

Kávovar jsme dostali prostřednictvím pana starosty od pana Lea Bači z Golfového klubu v Karlovicích. Za tento dar velmi moc děkujeme.

Závěrem bychom chtěli poděkovat naší obci za její vstřícnost a za to, že nás v našem úsilí založit spolek seniorů podpořila.

Nakonec něco pro odlehčení. „Víte, kdy je důchodce nejšťastnější?“ Jestli si myslíte, že když dostane důchod, tak to taky. Ale opravdu nejšťastnější je, když si vzpomene, kam si ten důchod schoval!

A to už je opravdu všechno. Přejeme všem našim spoluobčanům šťastný, a hlavně klidný celý rok 2020.

Váš spolek seniorů a Marta Čecháčková

Dlouhé zimní večery

Aby se ušetřilo na topení a světle, scházely se ženy vždy v jedné chalupě. Při praskajícím ohni v kamnech přadly len nebo draly peří. Děti natěsnané na peci ani nedutaly a tu moudré stařenky, co hodně pamatují a pocestní, kteří poznali svět, ti všichni přicházeli a vypravovali příběhy podivuhodné o tajuplných událostech a bytostech.

Mnohým mravokárcům vadilo, že se mezi lidmi šíří magické pověry a klevety. Vyčítáno bylo hospodyním, že své dcery nechávají toulat se po nocích.

Zpravidla před sv. Lucíí. Slavila se „dlouhá noc“. Které děvče bylo nejpilnější stalo se „královnou noci“. Pozvala se muzika, tančilo se a veselilo. Večer před Štědrým dnem bývala poslední hromadná přástva.

Jitka Petřeková

Třetí rok mladých hasičů Velkých Karlovic

Jedenáctiměsíční hasičská sezona nám začala hned v lednu zimní přípravou. V tomto období se zaměřujeme hlavně na zvyšování fyzické kondice všestrannými nehasičskými aktivitami, na které v hlavním soutěžním období není časový prostor. Scházeli jsme se v tělocvičně, cestovali na bazén a lezeckou stěnu, jezdili z kopce na sjezdovkách i v údolí na běžkách. Předsezonní zátěžový test jsme absolvovali v KNTB ve Zlíně. Novinkou letošního roku byla dvě třídní sportovní soustředění pro dorost a dospělé ve slovenském formátu termály + turistika. Pro zimní verzi jsme vybrali Bešeňovou a výšlap na Velký Choč (1611 m.n.m.), na podzim pak sirné lázně ve Vrbovém v kombinaci se Slavkovským štítem (2452 m.n.m.). Mladší hasiči zůstali u tradičního třídního raftu. Na jaře to byla řeka Moravice v úseku Kružberk – Hradec nad Moravicí, na podzim pak řeka Morava na úseku Litovel-Hynkov. K nesoutěžním aktivitám je třeba připočítat i návštěvy hasičských zbrojnic ve Vsetíně a Olomouci a prohlídku Krajského operačního informačního střediska v Olomouci.

zlínského kraje, Valašskou hasičskou ligu i Vsackou ligu TFA. Pro děti jsme pořádali 6 domácích hasičských soutěží. K hasičskému koloritu patří i společenské akce jako zabíjačka, svátek svatého Floriána, stavění a kácení máje.

Díky podpoře obce se podařilo dovybavit kroužek novými hadicemi a dalším hasičským vybavením včetně výroby nové bariéry. Realizovala se oprava hasičské stříkačky PS 12. Najezdili jsme stovky kilometrů a těžko bychom fungovali bez přepravy obecní dodávkou. Za podporu a vstřícný přístup (nejen) k mladým hasičům děkují zastupitelstvu a vedení obce, partnerům a přátelům hasičiny ve Velkých Karlovicích. Malým i velkým hasičům a Karlovjanům přejeme krásné bílé Vánoce a úspěšný rok 2020.

Hlavní hasičská sezona - léto se nesla ve znamení tréninků a soutěží hasičských disciplín. Podařilo se nám odjet 24 soutěží v požárním útoku, 60 m překážek, dětském TFA, branném závodě, štafetě požárních dvojic a uzlování. Medailově se nám nejvíce dařilo na TFA. Dorostenci si připočítali 13 soutěží v požárním útoku a TFA. Geograficky vzato jsme nezůstávali jen v okrese Vsetín, ale zlepšovali slovenštinu na Bytčianské dětské hasičské lize, Stredoslovenské lize v šedesátkách a Severoslovenské lize. V české verzi jsme se podívali na okresní ligu Vsetín v šedesátkách i útocích, dětskou TFA ligu O nejpevnějšího mladého železného hasiče, Uzlovací ligu

Lukáš Vojvodík, SDH Velké Karlovice-Tisňavy

Truck trial team Ogaři

V letošním roce se náš truck trialový team Ogaři zúčastnil celkem čtyř mistrovských závodů. Celkový počet byl sice šest, ale kvůli pracovnímu vytížení jsme mohli odjet jen čtyři závody. Sedmého dubna jsme začali sezonu závodem v Mílovicích u Mladé Boleslavi. Jako každý rok to byl těžký, ale krásný závod, kde posádka Roman Zeř a Jiří Jurečka obsadila celkově třetí místo a Josef Drozd se Zdenkem Horákem páté místo.

Seriál pokračoval 27. 4. v Černuci u Velvar, ale bohužel tato lokalita je od nás vzdálená více než 400 km, tak jsme zůstali doma. Další závod se jel v naší oblíbené Mohelnici. Tam se každoročně moc těšíme, neboť tato lokalita je nejbližší, a hlavně diváky nejvíce vyhledávaná. Každoročně se nám tady daří umísťovat na podiu a letos tomu nebylo jinak. Opět Roman s Jirkou dosáhli na třetí místo a Josef se Zdenkem skončili pátí.

Nový závod ve Stráži pod Ralskem, který se jel 23. 6. jsme kvůli pracovnímu vytížení nejeli. Týden po karlovské pouti odjížděl náš team do Kunštátu u Boskovic. Tam se trochu pozměnila jedna z posádek, a tak se tentokrát chopil kormidla Jiří Jurečka a navigoval ho Milan Drozd z Podtátého. Ze čtrnácti posádek dojeli na pěkném sedmém místě a Josef se Zdenkem již třetí závod dokončili na místě pátém.

Závěr trialové sezony nás čekal v Jihlavě. Opět byla změna v posádce a tentokrát jel místo Jirky Roman s Milanem. V deštivé a hodně blátivé Jihlavě se celému teamu velice dařilo. Roman s Milanem ukončili sezonu na druhém a Josef se Zdenkem na třetím místě v kategorii S3.

Celkově sezona byla vydařená a naše V3S-ka (Princezna Hulibalda) nás vždy dovezla do cíle. I když jsme odjeli jen již zmiňované čtyři závody z šesti a chyběly nám body ze dvou závodů, přesto se posádka Roman Zeť, Jiří Jurečka a Milan Drozd v mistrovství ČR umístila z šestnácti posádek na šestém a Josef Drozd se Zdenkem Horákem na sedmém místě.

Nemůžu také opomenout další aktivitu našeho teamu, a to účast našeho nejmladšího a nejtalentovanějšího závodníka v traktoriádách Lukáše Drozda z Podřatého. Lukáš se letos zúčastnil celkem sedmi traktoriád, z toho čtyři byly na Slovensku. Jako ve většině závodů, kde byl nejmladším účastníkem, se mu se svým Tazíkem velmi dařilo. Ve Zdechovské sedlal dva stroje, a to Tazíka a traktůrek jménem Zelenák svého otce Milana. Tam v těžké konkurenci dospělých skončil na pátém a šestém místě. Milan si vyzkoušel také zazávodit a skončil na místě třetím. V Kozlovicích jel Lukáš jen na svém traktúru a šesté místo bylo maximum jeho snahy o vítězství.

Jeho první zahraniční závod byl Keblovský drapák na Slovensku. V kategorii junior obsadil krásné druhé místo a těšil se na další slovenskou traktoriádu v Závirivě. Tam opět zazářil a třetí místo mu bylo odměnou za pečlivou přípravu na závody. V září přešel přes kopečky na Papradňanský bolceň, kde opět v kategorii junior vybojoval druhé místo.

Závěr letošní sezony měli kluci v Mohelnici. Tam bohužel museli závodit s traktory, které nespádaly do jejich kategorie. Přesto Lukáš skončil se Zelenákem devátý a s Tazíkem jedenáctý. Milan se také pokoušel pokořit speciálně upravené traktory, ale sedmé místo bylo pro jeho Zelenáka maximum.

Celkové ukončení letošní sezony proběhlo při promítání videí i pikantností ze zákulisí závodů v hasičském domě v Jezerném. Tam bylo připraveno bohaté pohoštění pro naše sponzory, fanoušky, kamarády a rodinné příslušníky, kteří nás v tomto krásném sportu stále podporují. Tímto bych chtěl všem poděkovat za přízeň našeho teamu a zároveň vás všechny pozvat na některý ze závodů, jak trialových, tak i traktoriádových v roce 2020.

Přejeme vám krásné vánoční svátky a do nového roku hodně zdraví, a hlavně slunce v duši.

Roman Zeť

Návštěva Mikuláše v Pružinkách

Ačkoliv nastaly krátké zimní dny, kdy večery jsou někdy opravdu dlouhé, šikovné děti v Pružinkách rozhodně tma ani chlad neodradí, aby každý čtvrtek zvesela nenastoupily do tělocvičny, aby si trochu zasportovaly a pobavily se. V letošním školním roce s námi cvičí bezmála 20 dětí předškolního věku. Stalo se již tradicí, že o tomto čase mezi nás zavítá sv. Mikuláš a ani letos tomu nebylo jinak. Zpočátku byly děti plny očekávání a zřejmě i obav, zda Mikuláš najde cestu do naší tělocvičny a skutečně mezi nás přijde. Po krátké rozsvícení a pořádném rozběhání jsme všichni společně usedli do kroužku k oblíbené, zklidňující hře „ježek“ a „zlatá rybka“. Děti téměř nedutaly - plně soustředěny na hru, a najednou jsme uslyšeli lomoz řetězů a zvonců. Zprvu děti propadly lehké panice a některé začaly i plakat. Netrvalo to však dlouho, neboť jsou to děti šikovné a chytré a velmi rychle se zklidnily. Po společné domluvě jsme nakonec svatého Mikuláše spolu se dvěma anděly pozvali mezi nás, do tělocvičny, zatímco čerty jsme hlídali, aby se drželi v rohu, v bezpečné vzdálenosti od dětí. Atmosféra se najednou zvláště změnila, děti byly vážné, upřeně sledovaly Mikuláše a dva krásné anděly, přitom však po očku vnímaly každý pohyb obou čertů. Nervozita z nich trochu opadla, jakmile Mikuláš promluvil vlídným hlasem a začal si děti zvat k sobě jedno po druhém. Děti byly velmi statečné, všichni dostali od Mikuláše krásné balíčky, a i čerti nakonec odešli s nepořízenou, neboť u nás neměli žádnou práci. Možná se některým dětem pak doma ten večer právě kvůli čertům trochu hůře usínalo, ale věříme, že si nikdo neodnesl žádné trauma.

Za celou skupinu PRUŽINKY, která patří pod TJ TATRA VELKÉ KARLOVICE, z. s., děkujeme Radě obce Velké Karlovice za finanční příspěvek, díky kterému jsme mohli do hodin dokoupit další potřebné věci, jejichž pořízení je nad naše finanční možnosti. Konkrétně jsme pro děti pořídili např. balanční pomůcku „říční kameny“, „motorické kroužky“, „rehabilitační žebříky“, aj. Přejeme všem klidný adventní čas a krásné Vánoce.

Martina Korytářová

Radek Holčák: Jsme hrdí, že můžeme reprezentovat Velké Karlovice

Další skvělá dostihová sezona. Takhle jednoduše to zní, když se člověk ohlédne za mnoha velkými triumfy, které za sebou letos mají Radek a František Holčákové. Vítězství v prestižním českém i slovenském Derby a v grupových dostizích v Itálii, stříbro z největšího maďarského dostihu nebo Evropského poháru žokejů, zisk slovenské Trojkoruny... Jeden by si mohl říct, že pro dvojici ostřílených trenérů z Velkých Karlovic už všechny ty poháry a modré stuhy mohou být tak trochu rutina. Ale opak je pravdou. Potvrzují to i slova Radka Holčáka v našem rozhovoru.

Radku, když se podíváš na výsledky celého roku a ty tisíce kilometrů na cestách po Evropě, v tréninku, při dostizích. Co ti proběhne hlavou?

Že to byla další velká jízda. Doslova. A taky pěkná makačka (smích). Mně i tátovi vyšel celý rok na jedničku, podařila se další opravdu krásná vítězství. Ale museli jsme překonat také několik překvapení a zklamání, jak už to tak v životě bývá. O to více si pak těch úspěchů člověk cení. Drží nás to pořád ve střehu a při zemi.

Vrcholem první poloviny naší dostihové sezony je České derby, tak začněme u něj. Jak těžké je nachystat relativně mladé tříleté koně na takový dostih?

České derby 2019 - Pacific Hill a Jiří Palík

Když pomenu Velkou pardubickou, která je takové naše české specifikum, tak skoro každé národní derby je ve světě bráno jako top dostih sezony. Jediný den v kariéře tříletého koně, který už se nebude opakovat. I proto má derby své kouzlo, běží se o pěknou částku a konkurence je tradičně velmi vysoká. Stejně jako očekávání majitelů, kteří za koníky mnohdy dají na aukcích nemalé peníze. Takže když máte slibného derbistu ve stáji, je to vždy zodpovědnost a určitá alchymie. Ve třech letech jsou plní výbušné energie a síly, někdy třeba ještě potřebují psychicky dozrát. O to jemnější a složitější je s nimi práce. Pozorujeme je, poznáváme, pečlivě plánujeme tréninkové dávky a snažíme se ideálně načasovat formu. To se nám letos opět podařilo, protože k naší velké radosti triumfoval Pacific Hill s Jirkou Palíkem v sedle. Bylo to moje druhé derby vítězství, moc pěkný moment.

Běžel tam i Františkův kůň Arcturus, který tehdy ještě neuspěl, ale pak všechny převálcoval a nadchl na Slovensku...

Je to tak, Arcturus je hvězda. Táta rád připravuje derby koně právě tou slovenskou cestou na dostizích v Bratislavě. Arcturus tam nejdřív vyhrál Velkou jarní, pak se Zdenkem Šmidou opanovali Slovenské derby. No a na podzim to úžasně zakončili při St. Legeru. Takže vyhrál všechny tři největší dostihy a získal jako teprve druhý kůň ve slovenské historii takzvanou Trojkorunu. Ono totiž vyhrát v průběhu jednoho roku tři takto náročné dostihy, udržet koně ve formě, mít dobré žokeje a také tu správnou kapičku štěstí, to vůbec není jen tak. Musí do sebe zaklapnout tisíc různých věcí. A tátovi se to podařilo už počtvrté v kariéře. Myslím, že tím udělal velkou radost majitelům Arcturuse, manželům Poledníkovým, kteří dlouho čekali na klasického rovinového vítěze. A teď mají rovnou držitele Trojkoruny, zároveň nedávno oceněného coby Koně roku 2019, nejvytrvalce a top tříletého koně SR. Táta se tam navíc stal i šampionem trenérů. Je to krásna.

Arcturus – Trojkoruna a slovenský Kůň roku 2019:

Byla to pro tátu satisfakce po těch velkých zdravotních lapáliích, kterými letos prošel?

Ano, určitě. Pořádně ho potrápila bakterie legionella. Byl dlouho v nemocnici, nebylo to vůbec jednoduché. Při vši té práci kolem se musel vypořádat i s touto nemocí. Ale všechno jsme to nakonec zvládli a Arcturus se mu krásně odvděčil, což mu dodalo spoustu další energie.

Pojďme do Itálie, kam jezdíš poměrně často a rád. Jak se letos dařilo v Meranu?

Musím říct, že také výborně. S několika bombardáky jsme tam vedle dalších umístění dokázali vyhrát významné jedničkové grupové dostihy jako Gran Corsa Siepi D'Italia nebo Gran Corsa Siepi Di Merano. Takže jsme se tam opět velmi dobře zapsali, moc mě to těší. Itálie je pro mě minimálně stejně podstatnou součástí sezony jako hlavní české dostihy. Proto ani tolik neřeším domácí šampionáty trenérů a podobné statistiky. Jezdím tam rád, sice je to větší vzdálenost, ale řízení mi problém nedělá. Mají hezké prostředí pod Alpami a běhá se o zajímavé peníze, což samozřejmě také musíme zohlednit při náročnosti a všech těch nákladech kolem špičkového dostihového sportu.

Ostře sledovaným koněm v tvém tréninku je Hegnus. Loni druhý ve Velké pardubické, letos patřil k favoritům, ale nakonec neběžel. Proč?

Merano – několik velkých vítězství v Itálii

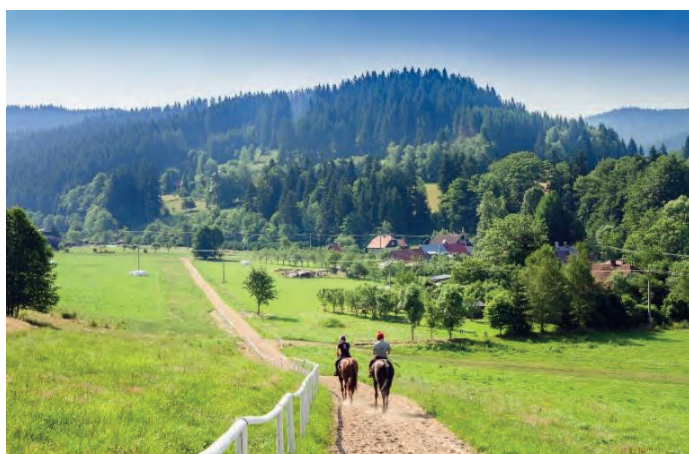
Jak se nám letos dařilo, tak Velká pro nás byla jako jediná nějak začarovaná. Oproti minulým letem jsme v ten den ani v rámcových dostizích neměli úspěch. A Hegnus mě opravdu mrzí. Celou dobu na tom byl fantasticky. Už po doběhu loňské Velké vypadal, že by si ji dal s chutí znovu. V přípravě jsme ho šetřili, v květnu vyhrál hned první kvalifikaci, kde dokonce oplatil porážku Tziganovi du Berlais. A pak si až v září zaběhl dostih spíše na profouknutí, aby nevyšel ze cviku. V tu dobu už byl spolufavorit Velké. Jenže po dostihu se mu objevilo drobné zranění. Nebylo sice nijak vážné, ale do Velké musí být kůň připravený na 105 procent a my jsme nechtěli absolutně nic riskovat. Zdraví je vždy přednější, tak jsme ho nakonec odhlásili. Mrzí nás to všechny, i kvůli Márovi Stromskému, který ho u nás celý rok jezdil v práci. Kdyby se Velká konala o něco později, tak už by byl Hegnus zase v pohodě, což nám ukázal nedávno na Dni otevřených stájí. Pěkně se tu zase předváděl před diváky. Ale co se dá dělat, to jsou ty slasti i strasti práce s koňmi.

Den otevřených stájí jste na závěr sezony dělali už podruhé. Překvapil vás opět zájem?

Především nás to ohromně potěšilo! Někteří fandové dokonce i v chladnějším počasí přijeli na otočku až z Čech, to nám úplně vyrazilo dech. Chceme lidem ukázat, že naše práce zdaleka není jen o tom, co párkrát ročně zahlédnou v televizi, ale poctivá každodenní dřina v průběhu celého roku. Od ustájení a práce s koňmi, přes fyzickou přípravu a výbavu našich jezdců a žokejů, až po vlastní techniku, transport koní, zemědělské stroje, sečení luk, chystání sena. Že to prostě není jen o sbírání pohárů. Sejdeme se vždy celý tým z obou tréninkových centrál, provázíme lidi po stájích, samozřejmě také předvedeme některé z šampionů sezony a máme i další program. Letos byla dokonce autogramiáda, táta se lidem podepisoval do knížky o historii naší centrály. A Petr Frydrych mladší přivezl pár krásných zapřažených chladnokrevných koní, kteří vozili zájemce. Tak jsme ukázali i něco jiného, než jen ty naše dostihové rakety. Bylo to moc fajn a už se těšíme na další ročník!

Zakončení sezony máte úspěšně za sebou. Co teď? Relax až do jara?

To my nemůžeme a ani neumíme (*smích*). Já se sice těším třeba na hory a hlavně na čas a víkendy s rodinou. Ale jinak je samozřejmě pořád co dělat. Máme nové posily ve stájích včetně několika hodně zajímavých nadějí nejen do derby, tak uvidíme. Koníci teď do ledna odpočívají. Sezona startuje 1. dubna a na přípravu koně je potřeba minimálně tři měsíce. Pravda je, že často nás zdrží i počasí, protože nám na tréninkových plochách vedou běžecké stopy a s koňmi tam nemůžeme. Tak čekáme a stojí nás dost velké úsilí to pak dohánět. Každopádně bych ještě chtěl využít prostoru a ze srdce poděkovat celému týmu, rodině, majitelům, a hlavně všem z Karlovic a okolí, kteří nás podporujete a fandíte nám. V tom kalupu v průběhu roku jsou to často velké nervy a vypětí. A za každým úspěchem stojí celá řada lidí, kteří ani nejsou vidět. Třeba právě ti, kteří nám umožňují využívat pozemky pro trénink a přípravu našich koní. I spousta dalších. O to krásnější pocit to pak je při nějakém tom úspěchu. Jsme hrdí, že můžeme reprezentovat Velké Karlovice u nás i v zahraničí. Takže všem moc děkujeme, přejeme krásné svátky a pohodovou zimu. A držte nám pěsti do další sezony!

Ptal se Ondřej Carda, foto O. Carda, B. Křížan, R. Nevěřilová, Závodisko š.p., archiv Valencio

Matěj Bača a letošní golfová sezóna

Letní část sezóny začala mistrovstvím ČR žáků a kadetů v Liberci, kde se Matějovi nepodařilo obhájit loňský titul. Ve velice horkém počasí se nic nedařilo a štěstí taky nebylo zrovna nakloněno. Teprve podruhé tak nezískal na mistrovství ČR žádnou medaili a 8.místo rozhodně ke spokojenosti nevedlo.

Největším vrcholem sezóny mělo být mezinárodní mistrovství ČR juniorů na Karlštejně. V tréninku vše parádně klapalo, a tak jsme se na turnaj moc těšili. Mezinárodní konkurence byla velká a hrál se skvělý golf. Ovšem v prvním kole se Matějovi nepovedlo prvních pět jamek a po super výkonu ve druhé půlce kola se nepodařilo ztrátu z úvodu stáhnout. Ve druhém kole se přidaly zdravotní komplikace, a tak druhé kolo bylo na tomto turnaji i poslední. Zdálo se, že sezóna plná neúspěchu a smůly je ztracená. Tak si Matěj vymyslel změnu v tréninku a chtěl místo neustálého trénování hlavně hrát. Proto jsme do nahuštěného programu zařadili mezinárodní mistrovství Slovenska v jamkové hře na novém hřišti Red Oak v Nitře. Jelo se bez ambicí nějak uspět, ale přesvědčit se, že hraje dobře. A světe div se! Pohoda bez tlaku na výsledek měla na Matějovu hru skvělý vliv a porážel jednoho soupeře za druhým. Jediná prohra přišla až ve finále turnaje. Druhé místo z tohoto turnaje bylo skvělé!

Po dnu volna jsme se přesunuli na největší turnaj u nás. Šlo o mezinárodní mistrovství ČR amatérů, které se hrálo na hřišti v Karlových Varech. Obrovská konkurence hráčů z Evropských zemí se zkušenostmi z turnajů v USA a profesionálních turnajů slibovala pro Matěje úžasnou zkušenost se zahraničním golfem. Na těžkém hřišti hrál opět skvělý golf a tak 24.místo v konkurenci 96 mužů bylo vynikající.

Pak následovaly mistrovské turnaje družstev U16, U18 a Extraligy mužů. Byly to další pekelné tři týdny golfu, letos bohužel bez medailové radosti.

V kategorii U16 to bylo 5.místo. U18 a Extralize mužů 4.místo.

Všechny týmové soutěže hrál Matěj opět za Beskydský golfový klub z Třince.

Zatím posledním turnajem byla Raifeissen Amateur Tour na Kunětické Hoře, kde se Matěj blýsknul 6. místem a ukončit tak sedm týdnů trvajících pouť po golfových turnajích.

Leo Bača

Outdoorový festival ve Velkých Karlovicích

Již potřetí se v našem kinosále u Potockých konal ve dnech 16. – 17.11. Mezinárodní festival outdoorových filmů s doprovodnými besedami. Stejně jako v létech minulých, i letos jsme mohli obdivovat velké množství sportovních výkonů, cestovatelských zážitků a přírodních krás z celého světa.

Festival začal netradičně besedou s promítáním. Verča Jakešová a Míša Koňářková svoji přednášku o surfování, které si velice oblíbily vzaly zodpovědně, s humorem a uklidnily nejen sebe, ale i nás, co jsme festival připravovali. S přehledem a svižně nás seznámily s těžkými začátky, postupným zdokonalováním a silnou vůlí zlepšit se v netradiční zábavě a sportu, pro nás celkem vzdáleném. A odpoledne pokračovalo téměř hladce – promítání filmů a večerní beseda s paní Dinou Štěrbovou, českou horolezkyní, která nás zavedla do pákistánských hor, kde zajistila vybudování české polní nemocnice pro pomoc zdejším lidem v jejich těžkém až krutém životě. Byl to velice silný a emotivní prožitek, stejně jako silná a úchvatná je paní Dina. Nestačí se divit, co tato dáma ve svých 79 letech dokáže všechno udělat a stihnout.

Nedělní odpoledne začalo promítáním dalších zajímavých filmů, vzpomínkou na listopadové události v nedávných dějinách naší vlasti a gradovalo besedou s otcem Františkem a otcem Dušanem, kteří potvrdili, že jsou mimo své hlavní poslání také skvělí sportovci a dobří baviči. Velice příjemně, v dobré pohodě a hodně rychle uběhlo jejich povídání a příběhy nejen ze života sportovního.

Mám dojem, že během obou dnů panovala v kinosále velice dobrá nálada, že besedy a filmy měly velký záběr, a hlavně ohlas u diváků. K celkové pohodě jistě přispělo i příjemné občerstvení.

Velice mě potěšila kladná odezva, zájem a nabídnutá pomoc finanční i propagační nejen od lidí z naší obce, ale i z okolí. To pak člověk zapomene na všechny problémy, které ho provázely v době příprav festivalu.

Děkuji všem, co se přišli podívat, co nás podpořili a nabízejí pomoc na akce příští.

Vladimír Křenek

P.S: Paní Dina Štěrbová mně na otázku, jak pomoci jejich polní nemocnici, dala skromně odkaz: www.czechhospital.cz, kde je číslo účtu.

(Na fotografii pořízené při besedě v šeru kinosálu je paní Dina Štěrbová a Vladimír Křenek. Omluvte sníženou kvalitu snímku, je však autentický)

Velké Karlovice mají biatlonovou arénu

Naše obec se může pyšnit novým sportovištěm, biatlonovým areálem. Oficiálně byl do provozu uveden 15. listopadu, při této příležitosti byl na novém sportovišti uspořádán krajský závod mládeže v běhu na kolečkových lyžích, kterého se zúčastnilo bezmála osmdesát mladých závodníků.

Před startem hlavního závodu byla připravena překážková dráha, která prověřila obratnost a rychlost závodníků.

V nejmladší kategorii se startovalo na kolečkových bruslích, starší sportovci už závod absolvovali na kolečkových lyžích.

Start byl prováděn hromadně a každá věková kategorie měla odlišnou délku trasy, od půlkilometrové až po pětakilometrový úsek.

Mladí Valaši předváděli skvělé sportovní výkony napříč kategoriemi a byla u nich vidět zarputilost a nadšení.

Vydařenou akci za umělého osvětlení podpořilo bohaté občerstvení, které bylo pro všechny sportovce i přihlížeje připraveno zdarma během i po závodu.

Z nového zázemí pro karlovské biatlonisty je nadšený i místní odchovanec Jakub Štvrtecký a těší se, až nový okruh vyzkouší a zároveň vyjádřil vděčnost všem, kteří ho podporují.

Hlavní pořadatelé této akce avizovali, že je zde potřeba udělat ještě spoustu práce, kdy na jaře je v plánu položit horní vrstvu asfaltu, postavit zázemí pro sportovce a dokončit malorázkovou stělnici, velká část je za námi a věříme, že se zde dětem bude líbit.

Chtěli bychom za pomoc poděkovat Zlínskému kraji, obci Velké Karlovice, sponzorům a vůbec všem, kteří nás jakýmkoliv způsobem podpořili a podporují. (Na sérii fotografií je stavba okruhu.)

Jakub Janík

Biatlonový areál v Miloňovkách již s funkčním osvětlením a asfaltovým povrchem

Pozvánky z Resortu Valachy

Nenechtejte si ujít zajímavé akce, které se v zimě uskuteční v Resortu Valachy. Jeho Ski areál Razula jako každý rok nabízí nejen lyžování na dvou sjezdovkách - Razule a Horalu, ale navíc i doprovodný program.

Pro děti je v zimě připraven oblíbený seriál závodů **O pohár strašidylka Razuláka** na sjezdovce Horal a to 19. 1., 23. 2. a 1. 3. 2020. Chystá se i oblíbená **Maškarní lyžovačka** jako zlatý hřeb lyžařské sezóny (14. března). Milovníci běžek jsou zváni na tradiční **Noční stopu Valachy** v sobotu 8. února.

Sjezdovky Ski areálu Razula jsou v provozu denně od 8:30 do 17:30 hodin. K vybraným skipasům obdrží lyžaři volnou vstupenku do termálních bazénů relaxačního centra Wellness Horal.

A co se ještě chystá na začátku roku? Spa hotel Lanterna vás opět zve v sobotu 18. ledna na setkání s nejznámějším českým sexuologem **Radimem Uzlem**. Veselé příhody z ordinace i soudní síně představují Radima Uzla jako vtipného a zábavného společníka, který vás nejen pobaví, ale i rozšíří obzory o známých mýtech a pověrách svého oboru.

Více informací o všech akcích najdete na www.valachy.cz.

Ročník XVII, číslo 69. Ev. číslo periodického tisku: MK ČR E 21757. Tisk Grafia Nova Zašová. Uzávěrka příštího čísla je 7.3. 2020.

Četnost vydání: čtvrtletně, periodický tisk územního samosprávného celku.

Děkujeme příspěvatelům za články. Za redakční radu J. Ryplová, D. Detriková, J. Rypl.

Přejeme všem čtenářům pokojné Vánoce a hodně štěstí, zdraví a lásky v novém roce. Redakce.